

Đà Lạt trong thơ

Thơ trong Đà Lạt

(Tuyển 110 bài thơ 110 tác giả)

UBND THÀNH PHỐ ĐÀ LẠT
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG
Xuất bản - 11.2003

ĐC87

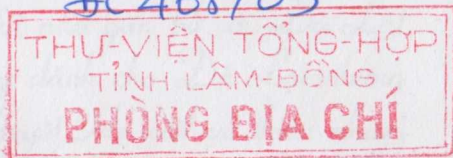
Đ 100L

Đà Lạt trong thơ

Thơ trong Đà Lạt

(110 bài thơ 110 tác giả)

ĐC 468/03

UBND THÀNH PHỐ ĐÀ LẠT
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG

11 - 2003

2 - Thư trong Đà Lạt

Đà Lạt trong thơ

(110 501 và 110 502)

ĐC 262/03

ỦY BAN THÀNH PHỐ ĐÀ LẠT
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM DÔNG

11 2003

Lời đầu sách

Các bạn thân mến !

Trên tay các bạn là tuyển thơ viết về Đà Lạt, khi thành phố thân yêu của hết thấy chúng ta vừa tròn 110 năm tuổi. Đây là một thành phố trẻ trung và nên thơ. Có cây bút nào gắn bó với Đà Lạt mà không từng dành cho Đà Lạt những vần thơ tâm huyết. Họ viết về thiên nhiên, về lịch sử nhất là về con người Đà Lạt. Càng viết lại càng cảm thấy như là hằng hực thậm chí như là bất lực, ấy là bởi họ chưa hài lòng với mình đó thôi ! Làm sao

4 - Thơ trong Đà Lạt

phát hiện ra hết được vẻ đẹp lung linh, huyền ảo của Đà Lạt mộng mơ. Trong khi lòng ta dành cho Đà Lạt nhiều tình cảm đến thế! Thôi đành chấp nhận với những gì đã có.

Đà Lạt trong thơ tuyển chọn vừa tròn 110 bài của 110 tác giả trong cả nước, như 110 bông hoa tươi thắm dâng lên thành phố mến yêu trong những ngày thật giàu ý nghĩa này. Tuyển thơ hướng tới các bạn và rất mong các bạn hãy mở rộng lòng đón nhận nó.

Đà Lạt, 11 - 2003

HỘI VHNT LÂM ĐỒNG

Đà Lạt trong thơ

Trong tuyển thơ này :

1. NGUYỄN TRUNG AN	HỒ THAN THỞ ♦ 9
2. ĐẶNG NGUYỆT ANH	ĐÀ LẠT... LỖ VƯƠNG ♦ 10
3. NGUYỄN QUỐC ANH	DỊU DÀNG ĐÀ LẠT ♦ 11
4. NGUYỄN ĐÌNH ẢNH	THĂM HỒ THAN THỞ, NHỚ ♦ 13
5. TRẦN KIM BẢNG	TẠ TỬ ♦ 14
6. HẢI BẢNG	PHỐ RỪNG ♦ 15
7. UÔNG THÁI BIỂU	NGẨU HỨNG PHỐ ♦ 16
8. VĂN BIỂN	ĐÀ LẠT ♦ 18
9. THU BỒN	ĐÀ LẠT ♦ 20
10. PHẠM QUỐC CA	THÀNH PHỐ MÙA XUÂN ♦ 21
11. LÊ ĐÌNH CẢNH	LỜI THỀ SƯƠNG SA ♦ 23
12. LÊ BÁ CẢNH	THUNG LŨNG TRĂM NĂM ♦ 24
13. HOÀNG CÁT	LANG THANG ♦ 26
14. HOÀNG NGỌC CHÂU	SƠN NỮ ƠI ♦ 27
15. MINH CHÂU	ĐÀ LẠT ƠI ♦ 29
16. HÀ LINH CHI	MƯA QUA VƯỜN MẸ ♦ 30
17. NGUYỄN VĂN CHƯƠNG	CÀ PHÊ - HOA ♦ 32
18. VƯƠNG TÙNG CƯỜNG	EM VỀ ♦ 33
19. HOÀNG CƯỜNG	ĐÀ LẠT CỦA TÔI ♦ 34
20. HOÀNG GIA CƯỜNG	HỒ ĐAM MÊ ♦ 36
21. LÂM THỊ MỸ DẠ	MỘT NGÀY ĐÀ LẠT ♦ 38
22. VŨ DẬU	TRÊN ĐỈNH NÚI BÀ ♦ 41
23. GIA DŨNG	BIẾT VẬY THÔI MÌNH CHẴNG LÊN ĐÀ LẠT ♦ 42

6 - Thơ trong Đà Lạt

24. NGUYỄN DUY	ĐÀ LẠT MỘT LẦN TRẮNG ♣ 44
25. MAI ĐÌNH	ĐÀ LẠT RẤT HIỀN ♣ 45
26. PN THUỜNG ĐOAN	VỀ ĐÀ LẠT ♣ 47
27. TRINH ĐƯỜNG	LÝ NGỰA Ô ĐÀ LẠT ♣ 48
28. PHAN HỮU GIẢN	GỬI ÉN BAY VỀ ♣ 49
29. TRƯỜNG THỊ GIÀU	THÀNH PHỐ TRONG NHAU ♣ 51
30. NGUYỄN QUANG HÀ	MÁ HỒNG ĐÀ LẠT ♣ 53
31. HỒ THUY MỸ HẠNH	VỚI CHIỀU ĐÀ LẠT ♣ 55
32. LÊ VĂN HIẾU	CÔ GÁI K'HO TRONG BUÔNG ĐÀM THOẠI ♣ 56
33. NGUYỄN HOA	CHIỀU ĐÀ LẠT ♣ 57
34. THANH DƯƠNG HỒNG	NÉT XUÂN ♣ 58
35. XUÂN HOÀNG	BÀI THƠ ĐÀ LẠT ♣ 59
36. TỬ QUỐC HOÀI	ĐÀ LẠT ♣ 60
37. HỒ XUÂN HÙNG	ĐÀ LẠT CHIỀU HÈ ♣ 62
38. VĂN CÔNG HÙNG	GIÓ DÃ QUÌ ♣ 63
39. PHAN HUY	ĐÀ LẠT ♣ 64
40. TRƯƠNG XUÂN HUY	ĐÀ LẠT CHIỀU MƯA THÁNG 5 ♣ 65
41. NGUYỄN THÁI HUYỀN	THUNG LŨNG TÌNH YÊU ♣ 67
42. NGUYỄN NGỌC HƯNG	ĐÀ LẠT XA XANH ♣ 68
43. TRƯƠNG NAM HƯỜNG	CẢM NHẬN CHIỀU ĐÀ LẠT ♣ 69
44. LÊ HÀ HỮU	MƯA NẮNG ♣ 70
45. DƯƠNG LỄ	THÀNH PHỐ TÌNH YÊU ♣ 71
46. ĐẶNG THANH LIỄU	THÌ THẨM MÙA HẠ ♣ 73
47. TRẦN THỊ BÍCH LIÊN	GỬI LẠI DẤU CHÂN ♣ 74
48. NGUYỄN LOAN	KÝ ỨC ĐÀ LẠT ♣ 75
49. TRẦN HỮU LỤC	RỪNG THÔNG ĐÀ LẠT ♣ 76
50. NGUYỄN LƯƠNG	THÀNH PHỐ MÌNH ♣ 78
51. LÊ KHÁNH MAI	CẢM NHẬN VỀ THÔNG ♣ 80
52. LÊ THỊ MÂY	CHỢ HOA ĐÀ LẠT ♣ 81
53. NGUYỄN ĐỨC MẬU	THÀNH PHỐ BỐN MÙA HOA ♣ 82
54. NGÔ MINH	ĐÀ LẠT ƠI ♣ 84

Đà Lạt trong thơ - 7

55. TRẦN NHUẬN MINH ĐÀ LẠT ✦ 86
56. NGUYỄN THANH MỪNG ĐÀ LẠT ✦ 88
57. NGÔ QUANG NAM MỘT THOÁNG ĐÀ LẠT ✦ 89
58. NGUYỄN THÁNH NGÃ ĐÀ LẠT EM CÓ BIẾT ✦ 91
59. LÊ VĂN NGĂN TÔI CÓ ✦ 93
60. HOÀNG KIM NGỌC ĐÀ LẠT MÌNH ✦ 95
61. THU NGUYỆT THÔNG ✦ 97
62. TRẦN HỮU NGHIỆM CHIỀU MƯA TRÊN ĐỒI THÔNG ✦ 98
63. PHAN THỊ THANH NHÀN ĐÀ LẠT THOÁNG QUA ✦ 99
64. Ý NHÌ CÙNG HOA QUÌ ✦ 100
65. NGUYỄN GIA NỪNG ĐẾN ĐÀ LẠT NHỚ YERSIN ✦ 102
66. NGUYỄN TẤN ON KHÚC HÁT NGƯỜI ĐÁNH CÁ ✦ 104
67. NGUYỄN NGỌC PHÚ MỘT NGÀY ĐÀ LẠT ✦ 105
68. NGUYỄN MINH PHÚC ĐÀ LẠT ✦ 106
69. BẠCH NHẬT PHƯƠNG RÈM NƯỚC HAI MÀU ✦ 107
70. THẢO PHƯƠNG ĐÀ LẠT TÍM ✦ 108
71. NGUYỄN VĂN PHƯƠNG HUYỀN ẢO ✦ 109
72. VŨ QUẦN PHƯƠNG THỰC MƠ ĐÀ LẠT ✦ 110
73. NGUYỄN MẬU PHÁP ĐÀ LẠT - SƯƠNG ✦ 112
74. NGUYỄN DƯƠNG QUANG CHIỀU TRÊN HỒ TUYẾN LÂM ✦ 114
75. HUỖNH VĂN QUỐC THỨC DẬY HOA ĐÀO ✦ 115
76. TRƯƠNG QUỲNH ĐÀ LẠT XANH ✦ 116
77. BÙI ĐĂNG SINH ĐÀ LẠT MƯA ✦ 118
78. MỘNG SINH ĐÀ LẠT VÀ EM ✦ 119
79. TẠ VĂN SỸ GỬI ĐÀ LẠT ✦ 120
80. CAO XUÂN SƠN ĐÀ LẠT ✦ 121
81. NGUYỄN TRỌNG TẠO THÀNH PHỐ THẤP THOÁNG ✦ 122
82. TÚY TÂM MỘT CHIỀU ĐÀ LẠT ✦ 124
83. NGUYỄN THỊ THANH TOÀN
LANG BIAN TÌNH YÊU VÀ NỖI NHỚ ✦ 125
84. NGÔ TÚ ĐÀ LẠT NHỚ HUẾ ✦ 127

8 - Thơ trong Đà Lạt

85. TRẦN NGỌC TUẤN ĐÊM ♦ 128
86. NGUYỄN VŨ TIỀM TIỀN CẢM Ở THUNG LŨNG TÌNH YÊU ♦ 129
87. LA VĂN TUÂN ĐÀ LẠT ♦ 130
88. HOÀNG PHỦ NGỌC TƯỜNG
MỘT CHÚT SƯƠNG MÙ TRÊN BÀN TAY ♦ 131
89. CAO XUÂN THÁI ĐÀ LẠT ♦ 133
90. BẢO THANH ĐÊM NGHIÊNG ♦ 135
91. VŨ DUY THÔNG ĐÀ LẠT ♦ 137
92. PHONG THU ĐÀ LẠT - SƯƠNG ♦ 139
93. LÊ THU DIU DÀNG ĐÀ LẠT ♦ 140
94. TRẦN NHẬT THU ANH LÊN ĐÀ LẠT ♦ 141
95. HOÀNG VŨ THUẬT MƯA QUA MẶT TRỜI ♦ 143
96. ĐÌNH THỊ NHƯ THÚY KHÔNG LÀ NGÀY CŨ ♦ 144
97. ĐÀO HỮU THỨC ĐÀ LẠT THÁNG GIÊNG ♦ 145
98. LÂM TUYỀN TĨNH LÁ XUÂN ♦ 146
99. XUÂN TRÀNG HOA NGÀY THƯỜNG ĐÀ LẠT ♦ 148
100. TRẦN NGỌC TRÁC QUA ĐÈO ♦ 149
101. VƯƠNG TRỌNG VIẾT BÊN MỘ YERSIN ♦ 151
102. LÊ ĐÌNH TRỌNG MÙA XUÂN QUA VƯỜN ♦ 152
103. TRƯƠNG TRỞ ĐÀ LẠT BỐN MÙA ♦ 153
104. TRẦN ANH THU DÁNG XUÂN ♦ 155
105. ĐÀM CHU VĂN ĐÀ LẠT ♦ 156
106. BÀNG VIỆT BUỔI CHIỀU SƯƠNG BAY TRÊN ĐÀ LẠT ♦ 157
107. NGUYỄN VĨNH NHỚ TÀ NUNG ♦ 160
108. PHẠM VĨNH BÊN EM PHỐ NÚI ♦ 162
109. DIỆP VY ĐÊM ĐÀ LẠT ♦ 163
110. PHẠM VŨ THÀNH PHỐ LẠC VÀO CỔ TÍCH ♦ 164

NGUYỄN TRUNG AN

Hồ Than Thở

*Đau gì mà mãi thở than
Lệ rơi thành tiếng ngân vang vô hồi
Đau lòng chi vậy hồ ơi
Để cho trần thế muôn đời khôn nguôi
Sao không đổi mặt với đời
Lại than thở hộ kiếp người ngày xưa !*

Ước mông Đà Lạt về theo

Đa-tan-la thoáng bồi hồi
Đa tình nên suốt một đời đa mang.

Lũ vương gió núi mưa ngàn.
Hồ xanh ngắt với chiều vàng...

Hồ xanh ngắt với chiều vàng...
ngẩn ngơ

Đà Lạt nhoa, Đà Lạt thơ
Đà Lạt, anh biết bao giờ lại lên.

Đã Lát, anh biết bao giờ lại lên.

NGUYỄN QUỐC ANH

Địu dàng Đà Lạt

*Anh đã đi cùng dài rộng cao nguyên
Nắng gió thổi khô vàng mái tóc
Khao khát chân trời chân mải bước
Đà Lạt dịu dàng quên cả gian truân.*

*Đôi đầy hoa đường cũng đầy hoa
Kìa bao lửa đôi xòe ô như nấm mọc
Anh không nở xòe ô che mưa chiều
Đà Lạt
Sợ vô tình chạm Thiên nhiên.*

12 - Thơ trong Đà Lạt

Mưa chiều nay anh ướt áo một mình
 Hoa thêm thắm màu hoa, hoa rơi đầy
 mái tóc
 Hương đầy ngực, mắt long lanh lá biếc
 Lòng dễ dàng chân thật đến thơ ngây.

Em biết không anh đã ngả bàn tay
Hứng từng giọt mưa rơi và uống
Hứng mưa rơi và uống
Một mình anh ướt đẫm với cao nguyên.

NGUYỄN ĐÌNH ẢNH

Thăm hồ Than Thở,

nhớ. . .

*Lâu rồi mới tới thăm hồ
Nước, mây... đường cũng ngẩn ngơ
với người*

*Ở đâu, em năm xưa ơi
Lời ta tan giữa khung trời lặng im*

*Chỉ còn tiếng của con tim
Đập vô hồi với tiếng chim bên hồ...*

14 - Thơ trong Đà Lạt

TRẦN KIM BẢNG

Tạ từ

Gặp nhau rồi lại tạ từ
Xuân Hương ơi tiếng sóng ru ngọt ngào
Đôi Cù, đây thật rồi sao
Đường vòng vo đến khúc nào mới nguôi
Phải chi cảnh chẳng vẽ vời
Như dừng dừng ấy, gặp người dừng dừng.
Phải chi chẳng nhớ, chẳng dừng
Mặc phong lan héo giữa từng cheo leo
Phải chi chẳng gắng sức trèo
Để nghe gió hú đỉnh đèo gọi thu
Gặp nhau rồi lại tạ từ
Dư âm, dư ảnh để dư nỗi niềm.

HẢI BĂNG

Phố rừng

Mây vàng khoác lụa rừng thông
Không gian trải bóng xuống lòng
giai nhân

Ngày đi để lại dư âm
Nắng xao xác nắng, hoa cầm canh hoa.

Gió xanh mơn mớn quanh nhà
Bao nhiêu nỗi nhớ gửi qua lưng trời
Sương mềm ướt giọt nắng rơi
Xa nhau không thể ngỏ lời biệt ly.

Đêm về để nắng ra đi
Mảnh trăng huyền hoặc nghĩ gì trong mơ
Xuân Hương nước lọc hồ thơ
Hiu hiu màu cỏ tím bờ lá reo.

Tìm nhau mấy đỉnh cheo leo
Chim bằng sải cánh ngược đèo mà bay
Phố phường chao bóng ta say
Quả tim Đà Lạt chiều nay dập dìu...

16 - Thơ trong Đà Lạt

UÔNG THÁI BIỂU

Ngẫu hứng phố

Đà Lạt của tôi trôi trong sương giăng
Là cánh chim đêm tìm miền đất đậu
Đà Lạt của tôi dòng sông mặt trời
Trẽ nải trôi chín chiều mạn hậu...

Đà Lạt của tôi
Người bạn vong niên
Gậy trúc khắp khênh
Gỗ đá chênh vênh quán nhậu
Chén rượu ngoại ô
Ngắm một tiếng khà...

ĐC 468/03

*Đà Lạt của tôi vó ngựa chiều mưa
Lóc cóc đội về quán trọ
Lữ khách dừng chân giữa đường
mưa gió
Ngước nhìn một khoảng trời thông...*

*Đà Lạt của tôi
Ngày em sang sông
Tôi không kịp buồn, chỉ thương
Thằng bạn võ bình rượu mà hát
Diêu bông hời diêu bông...*

*Đà Lạt của tôi, em ơi, biết không
Đà Lạt của tôi chiều trôi qua lòng...*

18 - Thơ trong Đà Lạt

VĂN BIỂN

Đà Lạt

Tới Đà Lạt

Bỗng gặp Anh đào đang mùa hoa trở

Ta chợt hiểu vì sao

Nadim Hidmet

nợ cây Anh đào Nhật Bản

một bài thơ.

Đà Lạt ơi,

Đâu phải chỉ có Anh đào màu hoa

hồng quyến rũ

Ta còn nợ cây Mimôsa

màu hoa vàng vương giả

Và mùa hoa dã quỳ mọc rất đôi

hoang sơ

Và Đồi Cù

*Như cô gái khóa thân trường mình
trong nắng*

bồng bênh

những chũm rượu trời ban.

Hồ Xuân Hương ơi,

Nàng giấu gì trong đó ?

*Mà mỗi bước chân khiến khách
ngập ngừng...*

Đà Lạt biết bao điều để nói

Rượu chẳng uống mà lòng say quá đôi

Tất cả ảo mờ như một giấc mơ

Và ánh mắt của em

bỗng bắt gặp tình cờ

Sau rèm cửa

nhà ai

thấp thoáng...

Đà Lạt ơi,

Ta nợ nàng đâu phải chỉ một bài thơ...

20 - Thơ trong Đà Lạt

THU BỒN

Đà Lạt

Những dòng thác trắng tuổi thơ
Chập chờn suy tưởng... bất ngờ
thông reo
Cuộc chơi tìm những cheo leo
Ta hôn em giữa lưng đèo gió mây
Núi đồi xanh mượt cỏ cây
Sao em vẫn cứ hây hây má hồng
Ngẩn ngơ đứng dưới trời thông
Ở đây lạnh lắm, mùa Đông hơi dài
Ta chơi một kiếp trần ai
Để em lệch gánh hai vai Đồi Cù
Em còn đứng mãi hát ru
Mộng mơ chi lắm phù du kiếp người
Lụa là một thuở rong chơi
Rời đi như nước bốc hơi mặt hồ
Hỡi người xây dựng cơ đồ
Cỏ xanh lại mọc bên mồ Đạm Tiên
Ta say nghiêng ngả ba miền
Về đây trút hết ưu phiền cho em.

PHẠM QUỐC CA

Thành phố mùa xuân

Gió ấm về
Trong lại tiếng thông reo
Thành phố sang giêng rục rờ anh đào
Như tuổi xuân em hồng lên gương mặt
Màu hoa dâng niềm rạo rức miền cao.

Nắng ngấm rượu vui
Đường chật ô màu
Mây ngũ sắc trôi sáng bùng lũng phố
Thông dâng nển
Trời xanh non bờ ngõ
Hoa quỳ vàng nở ấm lối ta qua.

22 - Thơ trong Đà Lạt

THUẬN

Đà Lạt

Những dòng thơ trong **ĐÀ LẠT**
Chợ đêm cây tre - bãi ngô
Đường đi

Các loài chim - những cây - leo
Ta làm người - sống - trong - núi
Mặt trời - ánh - sáng - đỏ - hồng
Sông - suối - chảy - trong - rừng
Cây - tre - và - những - cây - khác
Trong - rừng - và - ngoài - rừng
Thơ - và - những - bài - thơ - khác

Hoàng hôn buông mờ tím dầy đôi xa
Thành phố như nằm trong huyền thoại
Nghìn viên - ngọc - ngọn - đèn
thấp mình lên mê mãi
Đêm từng bừng dạ hội những vì sao.

Đêm thủy tinh lóng lánh dưới cầu
Một mảnh thuyền trăng chờ về bến lạ.

LÊ ĐÌNH CẢNH

Lời thề sương sa

Lối này tôi rẽ tìm cây
Sương rừng như thể mầu mây
trắng đầu

Như là tôi gặp trời Âu
Gió mùa ôn đới từ đâu thổi về

Ước gì Đà Lạt là quê
Để tôi giăng mắc lời thề sương sa
Để tôi nghiêng lệch mái nhà
Cửa khuya lời khóa trăng tà đến chơi !

Nhặt cảnh thông gãy người ơi
Gặp cơn gió thoảng một đời phong ba
Một đời héo nụ chờ hoa
Một đời thông đứng ngoài ga đợi tàu...

24 - Thơ trong Đà Lạt

LÊ BÁ CẢNH

Thung lũng trăm năm

*Tìm vào thung lũng trăm năm
Phải chăng duyên nợ đang cầm*

trong tay

*Rượu cần chưa vớt đã say
Những nàng sơn cước má hồng*

*Một vùng hội tụ tâm giao
Chiêng rền chín núi dội vào thành không
Ánh đêm lửa hội sáng lòng
Soi vào tâm thức từ trong cõi nguồn.*

*Ai chờ ai ở đầu buôn
Nôn nao lời hẹn để buồn cho ai
Se làn gió nhẹ thoảng bay
Mơn man lên áng tóc mây bông bênh*

*Ta chìm vào giữa thông xanh
Giữa thung lũng vắng nghe mảnh
tơ rung
Với em ta muốn tận cùng
Dù trăm ghềnh thác không chùng
bước đi.*

26 - Thơ trong Đà Lạt

HOÀNG CÁT

Lặng thang

Tôi lạng thang lặng lẽ bên em
Rừng thông chiều Đà Lạt êm đềm
Bờ hoa dại vàng ươm, cô tịch
Đất lẫn trời nhòa sương mù xanh.

Đi bên tôi, em lặng thinh. Lặng thinh.
Chỉ hơi thở nồng nàn hương hoa dại.
Tòa biệt thự hoang tàn, phế thải.
Con đường chiều vắng lặng vô biên.

Có con chim mãi miết bay chuyên
Nổi niềm chi hát lời bối rối.
Em cùng tôi lặng im rẽ lối
Một đời người được mấy lúc
lạng thang ?...

HOÀNG NGỌC CHÂU

Sơn nữ ơi !

*Trong ánh lửa củi thông bập bùng
Thơm nồng mùi nhựa ngo nguyên thủy
Em múa trái đất nghiêng chập chùng
Anh say hồn thơ nghiêng mộng寐.*

*Sương và gió trôi theo chiều lãng đãng
Em như mơ một thuở bỗng quay về.
Langbian chiều đẹp như không có thực
Để đất trời buông sắc tím bùa mê.*

*Thung lũng như chiếc nôi kỳ diệu
Mà hóa công dành tặng con người
Ru em lớn bằng tình yêu của lửa
Để bóng chiều ngơ ngẩn sắc mùa rơi.*

28 - Thơ trong Đà Lạt

Ta nắm tay nhau say cùng trời đất
Như đêm thiêng thuở mới bắt đầu
Em sơn nữ đóa phong lan tỏa mật
Tặng vật của đời ngọt lịm đến ngàn sau.

Ước gì có một ngọn núi sắc không
Để tạc dáng hình em và đá bia nguồn cội
Ơi ánh mắt em thơm sắc lửa hồng
Hồn du khách ngàn sau còn bồi rối.

Sơn nữ ơi ! Em như mùa quả ngọt
Để lòng anh say nghiêng chén rượu cần
Đêm về ngủ nằm mơ em hát
Thơm dịu dàng Đà Lạt bốn mùa xuân.

PHẠM MINH CHÂU

Đà Lạt ơi !

Nơi giao thoa giữa Đất - Trời

Đêm lành lạnh

Sương mờ giăng kín

Thành phố ngủ

Những ô cửa kính

Len lén nhìn.

Trăng rớt... ở bên hiên.

Lời thì thầm của gió

Trong đêm

Như lời tình tự

Thành phố ngủ

Những hàng cây liễu rủ

Tiếng tơ rung... xao động mặt hồ.

Ai có về

Đà Lạt mộng mơ

Trong sương sớm tiếng chuông chùa

Gọi thức

Người chợt tỉnh

Bàng hoàng, hư - thực

Đà Lạt ơi !

30 - Thơ trong Đà Lạt

HÀ LINH CHI

Mưa qua vườn mẹ

*Buổi giêng hai ập đến cơn mưa
Vườn mẹ chiều nay trẻ quá
Những giọt nước trong lành chan chứa
Đà Lạt trời mưa thêm rộng mặt hồ.*

Phố núi đang chìm trong nắng khô
 Những ngã đường vàng au gió bụi
 Những lô vườn trong hương hoa
 khắc khoải
 Chùng ngất hơi khi gió chuyển mùa.

*Thương mẹ một đời dậy sớm, thức khuya
Oằn lưng nặng công hai thùng nước
Chưa ướm luống này đã khô luống trước
Trên từng lá cây hạt nước như mơ.*

*Cơn mưa chiều ập đến giữa mùa khô
Vườn của mẹ bất ngờ trở lại
Đôi mắt mẹ long lanh thời con gái
Đắm nước mưa mát rượi bờ vai.*

*Mẹ đặt đôi thùng hứng giọt mưa rơi
Nghe tiếng nước rào rào, náo nức
Đôi mắt già ngời lên hạnh phúc
Mẹ lắng nghe những giọt lá reo cười.*

32 - Thơ trong Đà Lạt

NGUYỄN VĂN CHƯƠNG

Cà phê, hoa...

Rộn ngợp bông chùm hay tuyết dâu
Cà phê hoa trắng nắng đơm đầy.
Mênh mông đất đỏ dâng hương ngát
Tôi hóa làm ong say cánh bay...

VƯƠNG TÙNG CƯƠNG

Em về

*Trong vầng vọt ánh đèn ngái ngủ
Những cặp tình nhân thêm thiết
điều nhau*

Anh để em về một mình đêm ấy
Em hệt hẫng đếm bước mình lấy bấy
Gió lạnh
đường mưa
lá trút phủ phàng.

34 - Thơ trong Đà Lạt

HOÀNG CƯỜNG

Đà Lạt của tôi

Đà Lạt ơi ! Anh là người đến muộn
Con phố trong thơ nay hóa lạ rồi
Trăng khóc mưa, rào ai giăng lối
Cỏ xanh nào thương ta chia phôi.

Đà Lạt ơi ! Anh người đến muộn
Nhánh tầm xuân vương vít bụi đời
Hoa marguerite guộc gầy cánh nắng
Rất giản dị bên đời thâm lặng
Đón đưa ai những cánh đã quỳ ?
Trạng nguyên đổ từng chiếc lá
Rụng xuống chiều
thương nhớ
người đi !

HOÀNG GIA CƯỜNG

Hồ Đam Mê

Phải vì hai ngôi mộ
Trên đồi thông ven bờ
Mà gọi “Hồ Than Thở”
Để bao người ngẩn ngơ ?

Ai làm thông vi vu
Cho mặt hồ xao động ?
Ai kể chuyện tình xưa
Cho lòng người gợn sóng ?

*Phong lan thường đơm hoa
Cho ong về kiếm mật
Cắm tú cầu đung đưa
Cho bướm vờn ngây ngất !*

*Như cảnh Mi mô đa
Ta tìm về Đà Lạt
Một thoáng lặng bên hồ
Cho tim mình thổn thức !...*

*Chuyện tình xưa xa lắc
Thở than hoài làm chi ?
Ngàn xanh in đáy mắt
Gợi tên ... “Hồ Đam Mê” !*

LÂM THỊ MỸ DẠ

Một ngày Đà Lạt

Buổi sớm

Chưa có tiếng người chỉ có tiếng chim
Tiếng chim trong, ngân thành vòng,
thành chuỗi

Như một loài hoa lạ của trời
Thả từng chùm xuống thành phố đầy vơi.

Một khoảng biển ở trên đầu em
Một khoảng lửa ở trên đầu em
Một khoảng nắng vàng trong mưa
lai láng

Bao chiếc ô nói cuộc đời Đà Lạt
Mơ màng, lặng lẽ mà lắng sâu
Đôi lứa bên nhau trong chiếc ô màu.
Chú ngựa đen lắc bờm nghiêng cổ hý
Tiếng chân ngựa gõ đều trên mặt phố
Như tiếng đập của quả tim thời gian !

Tôi đi trong Đà Lạt lòng chứa chan
Như cô bé lạc trong câu chuyện cổ
Như cơn gió lạc vào huyền thoại
Như em lạc vào tình yêu của anh.
Ôi màu xanh, màu xanh, màu xanh
Thắm trong mưa màu xanh kỳ lạ quá
Đường trong cây, thấp thoáng nhà
trong lá.

Bất chợt mưa, bất chợt nắng vàng
Hoa trên trời, hoa dưới đất xốn xang
Mimosa vàng như gót chân của nắng
Lay ơn đỏ, lời hoàng hôn thâm lặng
Tím tròn xoe đóa cẩm tú cầu
Hoa vũ nữ múa rồi về đâu
Để bông xuxi ngẩn ngơ mãi thế
Tôi đi, tôi đi lòng như đứa trẻ
Hoa dại, hoa khôn, thác trắng, mặt hồ
Đà Lạt thắm vào tôi như rượu
Cho lạ lòng tôi nhận mặt giấc mơ.

40 - *Thơ trong Đà Lạt*

Hồ Xuân Hương mặt nước trầm tư
Thi nhân hỡi có nhìn tôi không đấy
Hồ xanh trong lòng sâu đến tận trời
Nghiêng mơ màng bao bóng thông trôi

Cuốn tung hết những bọt bèo rác rưởi
Thác tung bờm vạch một dòng đi
Sao mềm mại tên như là thiếu nữ
Vang vọng trong chiều Cam Ly! Cam Ly!
Bàn tay mẹ chai sần cuộc đất
Rau lên xanh chan chứa mắt người
Ô đứng, ô ngồi hàng hàng lối lối
Đất đỏ tình người cao nguyên thắm tươi.
Bao ngọn cỏ trong nghĩa trang chiều nay
Nói gì với tôi một ngày Đà Lạt.

Rừng rừng trời xanh, rừng rừng câu hát
Các anh nằm giữa thành phố tình yêu.

Người vô danh cỏ cũng vô danh
Nhưng tôi biết suốt đời tôi mắc nợ!

VŨ DẬU

Trên đỉnh Núi Bà

Chiều trôi, gió thoảng, thông reo
Tiếng người trong vắt vọng theo
chân người

Chênh vênh hai đỉnh lưng trời
Ngực trần phơi giữa bời bời cỏ cây
Núi Bà khép lại vòng tay
Trời đả đoan chọn chốn này thiên thai
Bồng bênh sương khói ngất ngây
Cho mình lạc lối cho ai quên về.

42 - Thơ trong Đà Lạt

GIA DŨNG

*Biết vậy thôi
mình chẳng lên Đà Lạt*

*Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Để mắt ai đắm đắm chiều xa
Sương trắng giăng ngang trời viễn xứ
Trăng ngần ngợ lên, trăng ngần ngợ tà.*

*Chợt ghé Xuân Hương, chợt dừng
Than Thở
Không hẹn hò cũng ràng rịt Cam Ly
Đêm thăm thăm Đồi Cù lộng gió
Nghe chơi vơi một thoáng hương quỳ.*

*Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Cho lời ai giảng mắc u buồn
Giờ già biệt chưa hẹn ngày gặp lại
Khuất mặt rồi lòng xa có tơ vương ?*

*Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Để ngày về xa xót cao nguyên
Lòng đơn chiếc như cánh chim đơn chiếc
Mất dãi cuối trời : Đà Lạt không em !*

44 - Thơ trong Đà Lạt

NGUYỄN DUY

Đà Lạt một lần trăng

Trăng ảo ảnh lập lờ trong sương trắng
Ngọn gió nhà ai thấp thoáng ở bên đồi
Tiếng vó ngựa gõ dồn trên dốc vắng
Nghe mơ hồ một cộng lá thông rơi.

Em nhóm bếp bằng củi ngo chẻ nhỏ
Ngọn lửa lấp đi khoảng vắng giữa
hai người

Tôi lơ đãng nhìn em lơ đãng
Siêu nước pha trà vẫn ấp úng sôi.

Em biết chứ, chả ai lơ đãng cả
Hòn than kia đang đỏ đến hết lòng
Mà ngọn lửa cứ giả vờ le lói
Mùi nhựa thông theo sợi khói đi vòng.

MAI ĐÌNH

Đà Lạt rất hiền

Đà Lạt rất hiền

Có phải thế không anh ?

Lá thông rơi em giật mình ngỡ ngác

Con đường nhỏ nhẹ nhàng chân em bước

Gió vô tình làm tóc khẽ bay bay...

Đà Lạt rất hiền

Có phải thế không anh ?

Như nụ cười em ngày đầu mới gặp

Anh chợt nhỏ trước lung linh ánh mắt

Khoảng trời xanh vời vợi đến

không cùng...

46 - *Thơ trong Đà Lạt*

Ai đã tặng anh

Một tình yêu mênh mông ?

Nâng bước chân anh một đời rong ruổi

Những tấm hình lặng yên không nói

Mà bồi hồi thổn thức trái tim ai ?

Muốn tặng cho anh

Muốn tặng cho anh những tia nắng

ban mai

Một chút lạnh cho lòng thêm ấm

Muốn tặng anh một con đường dài rộng

Đà Lạt rất hiền

Có phải thế không anh ?

P.N THƯỜNG ĐOAN

Về Đà Lạt

Mưa và gió ở sau lưng
sương cùng trăng gãy nửa chùng núi cao
chiếc xe chậm chậm xuống đèo
lũng sâu vút tiếng chim kêu nhói lòng.

Em đi tìm núi bỏ sông
tìm sương khói vương trong
mênh mông chiều
đi tìm tiếng lá thông reo
quên câu mẹ hát "...chiều chiều...
ầu ơ..."

Em đi tìm dốc sương mờ
tìm vầng trăng rớt xuống hồ chết trôi
ngựa xiêu vó lạc chân trời
em xiêu bóng lạc qua đồi hoang vu.

TRINH ĐƯỜNG

Lý ngựa ô Đà Lạt

Bồng bênh núi, lững lờ mây
Đương trăng hay nắng, đương ngày
hay đêm

Em ơi vén lại áo xiêm
Ngựa ô đã khớp, thiên nhiên đã chờ
Rung bờm lục lạc đã khua
Ta đi vào nhạc, vào thơ, vào mùa
Vào tuần trăng mật xa xưa
Suối vừa reo ngọc, trời vừa lên trăng
Băng qua ngọn thác bảy tầng
Ta dong nước kiệu lên thăm Đồi Cù.
Nhẹ nhàng đánh thức hoang vu
Độc trang huyền thoại dưới hồ

Xuân Hương

Tiện tay vẩy bút thành chương
Hé mây nguyên thủy thả sương u huyền
Phòng hoa là cả thiên nhiên
Chén mời hợp cần rượu mềm đôi môi.
Ngựa tra khớp bạc sẵn rồi.
So cương cùng với đất trời về dinh.

PHAN HỮU GIẢN

Gửi én bay về. . .

Tuổi xanh lặn lội rừng xa
Bạc đầu về với quê nhà vào xuân
Ngày vui gặp lại người thân
Đêm thao thức nhớ tri âm cuối trời...

Khai hoang mở đất một thời
Lâm Hà ghi chiến công người Thủ đô
Rừng thông, phố núi sương mờ
Đất ngàn hoa thắm vườn thơ ngọt lành
Ước mơ xa mới hình thành
Ai còn, ai mất, ai đành lãng quên ?
Kẻ ham danh lợi bon chen
Người đang tiếp bước tới miền xa xăm
Buôn làng sưởi ấm lòng dân
Đẹp giàu quê mới, ươm mầm tương lai...

50 - Thơ trong Đà Lạt

Đường dài chẳng sợ công gai
Chỉ lo cuộc sống nhạt phai tình người
Mây đen vẫn đục bầu trời
Đó đây lửa cháy, bom rơi, ngập tràn
Đói nghèo thách thức nhân tâm
“Kẻ ăn không hết, người lần không ra” !
Phố phường lộng lẫy pháo hoa
Giao thừa sáng tối nhập nhòa
bóng đêm...

Vẫn nghe xuân giục bên thêm
Như còn đương độ thanh niên sẵn sàng
Xốn xang tiếng hát lên đàn
Tung tăng én liệng gió ngàn, biển khơi.

TRƯƠNG THỊ GIÀU

Thành phố trong nhau

*Có một chiều em nhặt nỗi buồn rơi
Trên thị trấn miền cao nguyên lạnh giá
Gió ào tới hôn liềm lên đôi má
Bờ môi mềm nhấm nháp nỗi buồn em.*

*Có một chiều như lạ như quen
Em đặt từng bước chân lên mùa hạ
Và bất chợt em thấy mình xa lạ
Giữa cuộc đời - giữa thành phố
không anh.*

52 - *Thơ trong Đà Lạt*

Đà Lạt rất tình và Đà Lạt rất xanh
Cũng sợi nhớ mong manh từ phố núi
Đường chim bay hay con đường anh
run rủi
Những con đường của thành phố
không em.

Và chiều nay vừa lạ vừa quen
Con đường cũ chen dấu chân
lữ khách
Một ánh mắt về em như thăm trách
Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau.

NGUYỄN QUANG HÀ

Má hồng Đà Lạt

*Thông thì xanh, gió thì lạnh se se
Sao má em lại hồng đến thế
Ngẩn ngơ anh quên lối về
Đường Đà Lạt vòng vèo cùng nỗi
đam mê.*

*Anh đi giữa rừng phong lan ngào ngạt
Chẳng thấy bông nào thơm bằng
má em.*

*Anh dang tay giữa Đồi Cù gọi nắng
Chẳng có nắng nào ấm bằng má em.*

Anh đào rụng tươi bởi, tức tưởi
Hường xù gai như nhím xù lông
Hoa quỳnh trốn vào đêm mới nở
Má hồng bị ghen, ghen lạ ghen lòng.

Mimosa say lòng du khách
Vạn trái hồng chín đỏ trời thu
Hoa trái cao nguyên muôn màu
tươi tắn thế
Chỉ có má hồng làm anh tương tư.

Trong bát ngát sương mù anh
bỗng nhận ra Đà Lạt
Mặt trời mọc lên từ má em hồng.

HỒ THỤY MỸ HẠNH

Với chiều Đà Lạt

Đà Lạt không là thơ
Sao hồn ta đắm đuối
Lang thang chiều phố núi
Con dốc dài trầm tư.

Quán quít bước chân người
Muôn loài hoa khoe sắc
Sương mù chiều giăng mắc
Mờ ảo hàng thông im

Nghe khắc khoải trong tim
Chưa xa mà đã nhớ
Dường như trong hơi thở
Có hương nồng cao nguyên.

Một chút gì rất riêng
Ta hòa cùng Đà Lạt
Ta như mây phiêu bạt
Gom vào góc trời này
Yêu thương và đắm say.

LÊ VĂN HIẾU

*Cô gái K'Ho
trong buồng đàm thoại*

Tưởng như người nước ngoài
Ở trong buồng đàm thoại
Vang vang những chuỗi cười
Sao hồn nhiên quá vậy ?

Vẫn chiếc váy sắc màu
Trên cổ quàng xâu chuỗi
Vẫn dáng dấp trụi trần
Lại rục lên bốc lửa

Thương phép sóng điện từ
Cởi thẹn thùng mắc cỡ
Nuôi lớn chút tình xa
Xích gần thêm hơi thở.

Nổi tình người vùng cao
Nhích kẻ người dưới phố
Ôi cái mệnh mỏng trời
Thu lại còn rất nhỏ.

NGUYỄN HOA

Chiều Đà Lạt

Chiều thông
Lặng thờ
Thấm hương hoa tỏa
Những lá mắt
Nhìn trần
Những ngọn gió
Không thổi...
Nhưng tôi
Thật Đà Lạt !

Khói ấm... sương giăng
Và Đà Lạt
Thật tôi
Chiều thông
Lặng thờ...

THANH DƯƠNG HỒNG

Nét Xuân

Ngõ ngang xuân đến không hay
Thời gian hé nụ trên tay bần thần
Ta còn vương nợ - mùa đông
Sáng nay xuân đã chớm lòng. Lạ chưa.

Miên man trời đất chuyển mùa
Buồn vui đời cứ nắng mưa thường tình !
Cành đào ngậm đắng rung rinh
Chồi non hé nụ hồn - mình nở hoa !

Ta như một cội thông già
Giấu buồn trong lá cho hoa mỉm cười.
Tháng năm ! quy luật cuộc đời
Sáng nay lòng chợt rạo rực ngời nét Xuân !

XUÂN HOÀNG

Bài thơ Đà Lạt

Từ xa nghe tiếng tìm lên
Thêm yêu dải đất dành riêng cho tình
(SaPa tôi đã gặp mình
Hôm nay Đà Lạt thêm hình dáng quen)

Ở đây bát ngát cao nguyên
Lâng lâng nắng nhẹ, mây viên đồi thông
Hồ như nằm giữa không trung
Suối quanh quất hiện, đường thông
thả chìm.

Rất nhiều là những tiếng chim
Rất say là sắc màu riêng của đèo.
Hoa vườn em sẵn tay gieo
Hoa rừng cũng rập rình theo với đời
Núi cao thác đổ trắng ngời
Thung sâu mát mẻ bao lời xanh rau
Hương rừng thoảng trước, thơm sau
Lẩn trong hương cỏ hương nào của em.

60 - Thơ trong Đà Lạt

TỪ QUỐC HOÀI

Đà Lạt

Chưa chi Đà Lạt
đã đầy trong anh.

những con đường bên trời
cầu vòng lặng tỏa
ngun ngút thông xanh.

núi nít trời cho mây vẩn vít
dấu chân người đi mở đất
giờ khỏa lấp trong hoa
khẽ chạm tay vào nắng
nắng rất thật
khẽ chạm tay vào hoa
lóng lánh mắt người trông.

chiều Hồ Xuân Hương
bập bênh thuyền vớt bơi ai chum đầu
thủ thi
ngựa khoan thai gõ móng đợi người...

anh tự nhắc mình thả hồn lên đồi cỏ
nghe long lanh những quả chuông
trong rừng thông
một chút khói sương cho chân phiêu lãng
ngờ ngợ đâu đây cánh cửa thiên đàng.

nắng mát lạnh mà tay em thì ấm
gió như không là gió trên đồi
một Đà Lạt hoa đầy như mâm cỗ
một Đà Lạt hương như vò rượu say.

cất giấu giọt mồ hôi trên gương mặt
lấm nắng
Đà Lạt hiện ra như một trang ảo
trong cuốn sách trần gian.

62 - Thơ trong Đà Lạt

HỒ XUÂN HÙNG

Đà Lạt chiều hè

Một tiếng chuông chiều chùa Trúc Lâm
Nhẹ cõi lòng ai chốn TĨNH TÂM
THAN THỞ làm chi nghìn năm mãi ?
Đến với XUÂN HƯƠNG mát mát lòng...

Đưa em về thung lũng TÌNH YÊU
Con tim rộn cùng tiếng thông reo
Tay trong tay đi trong mơ ước
Thả hồn theo thơ, nắng buổi chiều

ĐÀ LẠT chiều hè ĐÀ LẠT ơi !
Bên thác CAM LY, cạn ly đời
Khen ai khéo tạo miền thơ mộng.
Cho người ở lại mãi trong tôi...

VĂN CÔNG HÙNG

Gió dã quỳ

Như nỗi buồn lang thang vào bóng tối
em thổi thảo nguyên về những phía
quỳ vàng
mây thồn thức bên mặt trời phố núi
cơn mơ mùa dăng dặc cao nguyên.

Từng cơn gió hoang đường như ngựa vĩa
nhuộm bazan lãng đãng sắc màu
ngờm ngợp nắng trong ào ào gió thổi
tóc mây nào em gửi cho đêm.

Và một dòng sông ám ảnh cõi vô hình
miền xa khuất trôi nhanh về xa lạ.
và em vẫn một mình, như lá
thuở địa đàng thanh thảo trái cấm rơi.

Gió dã quỳ hoang đại tuổi thơ tôi
thổi thăm thẳm xa xưa miền cổ tích
miền man cao nguyên xanh màu u tịch
sắc vàng nào lưu luyến cỏ bazan...

PHAN HUY

Đà Lạt

Đỏ hồng là ngói
Xanh xanh là rừng
Hong hong là nắng lưng chừng ngọn thông
Se se chút lạnh mùa đông
Heo may vừa đủ cánh hồng ráo sương
Mây bay vừa đủ vẩn vương
Đèo cao Ngoạn Mục con đường lãng du
Mộng mơ Đà Lạt sương mù
Mùa xuân buổi sáng, mùa thu buổi chiều
Đắm say Thung lũng Tình Yêu
Em đừng Than Thở anh nhiều đam mê.
Langbian gió bốn bề
Nhớ mưa Tam Đảo nhớ hè SaPa
Đà Lạt rượu, Đà Lạt hoa
Một ngày Đà Lạt cùng ta bốn mùa.

TRƯỜNG XUÂN HUY

Đà Lạt
chiều mưa tháng Năm

Đà Lạt ơi chiều mưa tháng Năm
phố xanh rừng cũng một màu xanh !
lòng tươi như cỏ hồ xanh biếc
mát tự khe sâu ngọn gió lành !

Đà Lạt ơi chiều mưa núi xa...
như mưa quan tái vọng vang nhà
em về bên ấy mưa nhiều ít ?
có đợi mưa về giấu lệ sa ?

66 - Thơ trong Đà Lạt

Đà Lạt ơi chiều mưa lũng sâu
lòng khe con nước đục tuôn ngầu !
về đâu chiếc lá khô mùa cũ
em bỏ về đâu thuở mất nhau ?

Đà Lạt chiều mưa ngồi quán lạnh
cà phê nhỏ giọt đắng lòng ai ?
cà phê nhỏ giọt chờ mưa tạnh
năm tháng ơi lòng ai có phai ?

Đà Lạt Quê Hương đồi núi nhớ
tháng Năm mưa trả lại màu xanh
nửa chừng trái đất em đang ở
chốn cũ thương chẳng chỗ vẫn dành ?

NGUYỄN THÁI HUYỀN

Thung lũng Tình yêu

Đến đây Thung lũng Tình yêu
Trăm năm xanh mượt sớm chiều

sắc xuân

Bước đi trong dạ băng khuâng
Thông reo với gió trong ngân lời ca
Biết bao đôi lứa ngẩn ngơ
Nắng xuyên tán lá gió lùa lung linh
Xa xa hồ nước hữu tình
Đôi thông hai mộ bóng hình nơi nao ?
Hai người phi ngựa bên nhau
Xôn xao vang động, vó câu dập dồn
Chụp chung tám ảnh chiều hôm
Rừng thông với cảnh xuyên sơn
nắng chiều

Thăm thì chim hót, suối reo
Dệt xây mộng đẹp tình yêu với đời !

NGUYỄN NGỌC HÙNG

Đà Lạt xa xanh

Đã lâu không về Đà Lạt
Dấu yêu em có để dành
Dã quỳ chín vàng hoa nắng
Gió mai mềm lá thông xanh.

Đà Lạt em trong tim anh
Là mưa trắng chiều giăng phố
Là ngọn đèn khuya cảm dỗ
Mắt buồn sương ngấn long lanh.

Đà Lạt mùa trăng khuyết lạnh
Mòn đêm dỗ mộng không thành
Em có ra hồ Than Thở
Nghiêng mình soi bóng tìm anh.

Thung lũng Tình yêu biếc cỏ
Ai tìm ai đó vào Xuân
Đà Lạt xanh như huyền thoại.
Muôn đời sương khói long lanh !

TRƯỜNG NAM HƯƠNG

Cảm nhận chiều Đà Lạt

Ở đây sương tím như hoa tím
Mây lang thang cổ tích bay về
Em chợt hiện sau bức rèm nửa khép
Anh được lần đầu cảm đá say mê
Dây dưa nắng bên hồ không nở tắt
Người kiêu sa vạt áo phất phơ chiều
Anh mắt liếc, thơ tình quên lạc mất
Giữa bốn bề vi vút gió thông reo...

Em cứ lẫn trong sương huyền ảo thế
Vầng trăng non cong khuyết nhánh
lông mày
Anh đứng sững bên hồ chân bén rễ
Trái thông già sơ ý rụng trên tay.

70 - Thơ trong Đà Lạt

LÊ THI HỮU

Mưa nắng

Sao không hẹn trước mà mưa
Bầu trời Đà Lạt nắng chưa kịp buồn
Lặn vào nắng, sợi mưa tuôn
Nắng không kịp né, nắng luôn
trong mưa.

Tình cờ say đến say sưa
Sợi vàng sợi trắng đang trêu tự tình
Nắng mưa như chuyện chúng mình
Cái nhìn vừa chạm cái tình đã mơ.

Mấy ai hẹn trước bao giờ
Giống như yêu nắng mà mưa chợt về...

DƯƠNG LỄ

Thành phố tình yêu

*Đà Lạt ! Một lần qua để nhớ
Ở càng lâu càng gắn bó thiết tha
Những địa danh sẽ đi vào cổ tích
Chiều Cam Ly nghe gió nước trầm ca.*

*Hồ Than Thở ! Cho tình duyên lỗi nhịp
Tiếng than dài trời đất có hay đâu !
Bao người đẹp đã trầm mình đáy nước
Để xưa giờ hồ mang tiếng thương đau !*

*Langbian ngàn năm mây bay
Khởi đầu mạch sống nước non này
Đôi vú bốn mùa căng nhức sữa
Chảy xuống thời gian mãi no đầy.*

72 - Thơ trong Đà Lạt

Rừng ái ân dắt ta vào hạnh phúc
Người yêu người nồng ấm say mê
Đường tình ái luôn đón chào tuổi trẻ
Thung lũng Tình yêu gọi ta về.

Hồ Xuân Hương cả đời người khát vọng
Lặn dạn tình duyên một kiếp tài hoa
Hồ nước biếc như tên nhà thi sĩ
Tháng năm dài vui bước khách gần xa.

Đà Lạt ơi ! Đã đi vào tâm thức
Thành phố tình yêu ngát hương hoa
Thành phố Cao nguyên ngàn năm
 ước nguyện
Người yêu người say tới những trời xa.

Thành phố Mơ mộng chờ nhân thế
Ta yêu người ! Thành phố đẹp yêu ta !

ĐẶNG THANH LIỄU

Thì thâm mùa hạ

Thành phố tôi không có phượng hồng
Quanh năm lạnh lẽo tựa mùa đông
Bâng khuâng chỉ một chiều mùa hạ
Người đến rồi đi chớ bận lòng.

Này hồ, này thác, này sương rơi
Này núi, này thông, này hoa tươi
Đây người em gái sầu tư liễu
Lặng lẽ... mà sao giữ được người.

Đà Lạt buồn như Đà Lạt vui
Quanh năm thông vẫn đứng bên đồi
Quanh năm sương vẫn giăng mờ núi
Người đến đây rồi - đừng quên tôi.

Thành phố hạ buồn những ngày mưa
Tôi đếm thời gian qua dấu xưa
Giấc mơ như hazy còn xa lắm
Người đến - người đi - tôi tiễn đưa...

74 - Thơ trong Đà Lạt

TRẦN THỊ BÍCH LIÊN

Gửi lại dấu chân

Vừa bén hơi quen tiếng đã xa
Xa Than Thở - xa mưa Đà Lạt
Xứ sở hoa ghim vào lời hẹn
Nhỏ vào Lòng một giọt nhựa thông.

Em nơi quê Dệt - anh hay không ?
Náo nhiệt chợ Rong tấp nập cửa Đông
Xôn xao Đò Quan - rộng dài Cầu Vượt
Ta nghe chung một tiếng còi tầm.

Gửi lại phía anh Đà Lạt dấu chân
Dấu chân theo anh in miền đất đỏ
Em thầm nhắc một điều nho nhỏ
Đừng dẫn ai đi trên dấu chân mình !

Gom nước Pongour vào nỗi nhớ
Dấu tình thung lũng trong mắt mây
Em đi gửi lại Đà Lạt thức
Gửi lại nơi anh dấu chân hồng.

NGUYỄN LOAN

Ký ức Đà Lạt

Đà Lạt hoa

Đà Lạt hương

Mỗi lần xa - mỗi lần thương nhớ Người

Nhớ quanh co những dốc đồi

Nhấp nhô phố thị vút lời thông reo

Gương hồ nước biếc trong veo

Ở đâu hoa cũng luyến theo bước người

Hương thơm như gọi, như mời

Cả câu thơ bạn cũng ngời sắc hương

Đà Lạt mây

Đà Lạt sương

Mỗi đôn chân ngựa - con đường thấp, cao

Bốn mùa thơm quả, xanh rau

Mắt em trong tựa như màu suối ngừng...

Bây giờ ở Huế... băng khuâng

Ngắm hoa Đà Lạt bỗng dừng nhớ Người.

76 - *Thơ trong Đà Lạt*

TRẦN HỮU LỤC

Rừng thông Đà Lạt

Gió dìu qua rừng thông
Nắng, sương như ẩn hiện
Ai thấp nhen ngọn nển
Lung linh vàng đỉnh thông

Xôn xao ngọn cỏ mềm
Gió run trong kẽ lá
Phấn rắc vàng lối nhỏ
Sương cũng vàng bước êm.

Vẳng lại tiếng chim ngân
Rừng trở nên êm ả
Lối qua rừng trăm ngã
Riêng lối này phấn hương ?

Thấp thoáng sau rặng thông
Hồ xanh màu cổ tích
Biết anh nhìn thả thiết
Em chẳng thể lặng im ?

Một thoáng nắng thoáng sương
Vẫn thấy đời rất thực
Bên em chiều Đà Lạt
Trời xanh như xanh hơn.

78 - Thơ trong Đà Lạt

NGUYỄN LƯƠNG

Thành phố mình

Thành phố mình giống tựa như em

Một chút lạnh se se

Một chút trầm tư e ấp

Bất chợt nắng

bùng xanh núi rừng, xanh hồ thu mát

đằm nặng yêu thương dạt dào thơ nhạc

Trăm mười tuổi, trẻ như con thác

Rì rầm sống động cao nguyên.

*Thành phố mình như một nàng tiên
Ẩn hiện Lang Bian, choàng khăn sương
bầu ngực căng tròn.*

*Choàng sắc thắm cờ sao anh hùng,
hồng bao đôi má trẻ.*

*Thành phố của em, của mẹ
Của những tháng ngày bền bỉ dựng xây.*

*Thành phố mình ẩn khuất dưới
rừng thông
Cho hiển hiện một dung nhan kiều diễm
Gần ba mươi năm sau ngày giải phóng
Lại hiếu khách, hiền hòa, thanh lịch
như em.*

Thành phố mình - Thành phố cao nguyên.

LÊ KHÁNH MAI

Cảm nhận về thông

Mọc thẳng và vươn cao.

Không cành ngang,
nhánh tắt. Cả rừng thông tắm tấp
đội hình

Chọn vách đá cheo leo. Rễ ngâm sâu
lòng đất. Lá xanh lên chát ngất đỉnh trời
Mưa chan và nắng gội. Sương sa chẳng
bạc đầu. Sừng sững một đời cây
muôn tuổi.

Mặc nỉ non giọng suối. Mặc trắng khúc
thác gào. Thông vi vu tình ca vũ trụ.
Chẳng như người quân tử, xin đổi kiếp
làm thông, tôi làm người học thông
cách sống.

LÊ THỊ MÂY

Chợ hoa Đà Lạt

Em tìm mà lạc chợ hoa
Làn môi vừa hé như là của hương.
Con mắt lá ướm đầm sương
Ngẩn ngơ là phố con đường mưa ngâu.

Khúc cong lượn mấy nhịp cầu
Chợ phiên ngày Tết hoa bầu tháng ba
Hong vàng nhâm áo người ta
Đồng chinh thi cổ cầm hoa nở nào.

Tìm hoa chọn lấy ngọt ngào
Đồng tiền một lúm sợ trao xế chiều
Lạc người từ thuở biết yêu
Phố nghiêng Đà Lạt hoa nhiều
tháng giêng.

Chọn hoa, chẳng thể yêu riêng
Dấu hương trong túi hương liền biết bay.

82 - Thơ trong Đà Lạt

NGUYỄN ĐỨC MẬU

Thành phố bốn mùa hoa

Đầy cả một trời hoa với thơ
Tay em màu sắc đến giao mùa
Đà Lạt thu về hay hạ tới
Mà cúc vàng, sen thắm mặt hồ.

Có dáng hoa xòe trên dáng ô
Cả Đà Lạt như đang vào Tết
Trời đang nắng chột heo heo trở rét
Đất mưa nhòa chột nắng vàng tươi
Đang áo ấm màu xanh, màu đỏ
Chợt mỏng manh bay trắng áo dài.

Lối ven hồ hoa nở chờ ai
Cây công viên người trông tựa xén

Đường tới thác Cam Ly anh đến
Ngôi nhà nào cũng có bóng hoa đan
Một em bé sau giờ tan học
Hái đưa anh chùm hoa bên đường
Chính em là đóa hoa mười tuổi
Mẹ cha em hảnh cuộc đất, chăm vườn.
Có hôm trời Đà Lạt nhòa sương
Thành phố giống đài hoa kỳ ảo
Sương bay, sương bay rắc phấn la đà
Từ thuở nào tên đất chưa hoa
Nhà nên xóm, xóm nên làng, nên phố
Giờ anh đến đất đậm chồi, đậm nụ
Hoa trên tay anh biết nói sao cùng
Hoa trên tay hương ở kẻ gieo trồng
Anh cầm cả bốn mùa hoa nở
Bàn tay anh bé nhỏ
Mà mỗi loài hoa khép nở tâm tình
Mỗi loài hoa mang mảnh hồn Đà Lạt
Nở cho mọi người và nở cho anh.

NGÔ MINH

Đà Lạt ơi

*Đà Lạt ơi, Đà Lạt
sợ lắm chiều hồ sương
thông từng đôi reo gió
anh lơ ngơ một mình.*

*Ô xòe hoa tình nhân
rừng Ái Ân nín thở
se cánh áo len viên
người diu nhau về chợ.*

*Núi chợt xanh chợt tím
mưa chợt tạnh chợt hờn
những con đường cao thấp
như dang vòng tay ôm.*

*Đêm về ngủ dưới thông
mơ giấc mơ cao vút
lối rừng rừng dã quỳ
huyền thoại buồn xanh buốt.*

*Đà Lạt ơi, Đà Lạt
chiều Thung lũng Tình Yêu
em xa như nỗi khát
đơn côi anh nguyện cầu...*

TRẦN NHUẬN MINH

Đà Lạt

Ta lắng nghe man mác tuổi sương chiều
Ngan ngát tím nổi băng khuâng
muôn thuở
Tiếng chuông cũ lên rêu sườn tháp cổ
Mây chập chờn thức ngủ trắng
hàng thông

Em tìm ai áo tía đến nao lòng
Môi ta chạm màu nắng mơn nhạt thêch
Mối tình hoang xanh rờn hương cổ tích
Mơ hồ giăng trong sắc đắng hoa mua.

*Giọt mưa buồn gõ xám mái nhà Vua
Yếm Hoàng Hậu vắt hờ vào xa thẳm
Khói hồ biếc Xuân Hương nồng nàn
mà tĩnh lặng
Dính hồn ta hơn nhựa đất bazan*

*Tay ta xòe ngang ngọn LangBian
Xinh đẹp hỡi, sao em im tiếng thế
Ta đi
Trên đỉnh rừng quạnh quẽ
Hồn ta bay như những sợi tơ trời.*

NGUYỄN THANH MỪNG

Đà Lạt

Phút giây nào của trăm năm
để người ngậm ngải tìm trầm tới nơi
gọi em gọi mãi cuối trời
nào hay tiếng gọi chạm lời vô biên.

Ở đây mây nước ảo huyền
mọi tình yêu hóa thiên nhiên phiêu bồng
muôn hương nói với nghìn trùng
vơi đây gió nói với nông sâu hồ.

Người đi cố tích ơ hồ
gánh sương khói đổ lên bờ nhân gian
để ai buông trái thông vàng
âm vang một cõi núi ngàn kiêu sa.

NGUYỄN THÀNH NGÀ

Đà Lạt, em có biết

NGÔ QUANG NAM

Một thoáng Đà Lạt

Sương mưa rơi
tàn thu buốt
bìa rừng muôn lá bứt
thả giọt buồn bên thác Cam Ly.
Ngọc đôi
băng trôi
từng chùm pha lê đổ
sáng trời

đất rừng thiêng ngọn lửa
khói pha mây pha sương
huyền ảo
thông ngàn reo gió mưa.
Ước gì đến sớm xuân
để một lần
xem hoa anh đào nở
rực rỡ sắc Mimosa
bên hồ Than Thở
òà tím đỏ quỳên
bên thung lũng Tình Yêu...

NGUYỄN THÁNH NGÃ

Đà Lạt, em có biết

*Em có biết
Khi hàng thông thấp nển
Nắng huyền âm
Lướt thướt xuống cung trầm
Nghe cái rét băng khuâng
Như triu mến
Những cánh hoa rung động
Sắc phong cầm...*

*Em có biết,
Trong lặng thầm nỗi nhớ
Mùa anh đào
Nở đóa môi ngoan
Giọt nước mắt rượu cần*

Long lanh nhớ
Chiều Mimosa vàng gót cỏ
Bước lang thang

Em có biết
Anh rộn ràng mơ ước
Mỗi con đường mang tên một loài hoa.

Anh sẽ dắt tay em
Hát bài ca đất nước
Tổ quốc tôi hoa nở bốn mùa

Đường hoa hồng em có đến hay chưa ?
Đường Hoa Cúc
Đường Phong Lan
Đường Dã Quỳ sương khói
Là những con đường dẫn đến trái tim.
Tình yêu mỗi loài hoa sẽ nói...

LÊ VĂN NGĂN

Tôi có

*Tôi có một nền trời dậy tiếng thông
reo bên ngoài căn nhà gỗ
Tiếng thông reo rất xa các thị trường
Rất gần với tôi những đêm khuya
thức dậy.*

*Tôi có những người bạn chưa phai mờ
trong trí nhớ
Những người bạn còn ngược xuôi
trên các nẻo đường*

94 - Thơ trong Đà Lạt

Trong chúng tôi,
không thể vạch một đường ranh
giữa sự sống và sự chết
Tôi có bánh nướng, ly cà phê đen
và ánh mắt dịu dàng em để lại
Những nguyên tố ấy, dù đã qua
bao nhiêu năm
Tôi vẫn sống không loại trừ
nguyên tố nào.

Tôi có một ngôi sao Mai trên rặng
hoa đào lúc trời chưa sáng
Rất nhiều người vẫn đi về phía sao Mai
trước khi gặp những bến xe
những cuộc hành trình bất tận
Tôi có tất cả, ngay sau khi tôi đã qua đời
cùng Đà Lạt trong tôi.

HOÀNG KIM NGỌC

Đà Lạt mình

*Đà Lạt mình, cỏ lúc nào cũng xanh
Gió mát rượi trong lành từng hẻm phố
Làn sương mỏng xôn xao nổi nhớ
Mặt hồ xanh, liễu rũ ven hồ*

*Đà Lạt mình nắng nhẹ như tơ
Dệt rất mỏng qua từng chùm lá nhỏ
Rừng thông hát, dạt dào sóng vỗ
Xanh thắm năm tô thắm môi cười*

*Đà Lạt mình muôn sắc hoa tươi
Hương thơm ngát, khi đêm về lặng lẽ
Những bước chân trên cỏ mềm nhè nhẹ
Giữa ngàn thông một Đà Lạt rất riêng*

Đà Lạt mình có những cánh dù xinh
Xòe âu yếm trên mái đầu thân thiết
Dấu xa rồi vẫn nhớ về da diết
Nỗi nhớ nhung thành hoa nở tím hồng

Đà Lạt mình điện sáng lung linh
Nở rất đẹp giữa đồi thông hòa nhạc
Đường bông bênh như trôi trong
tiếng hát
Thác Prenn tung khói trắng ngày đêm

Đà Lạt mình thành phố cao nguyên
Là nơi để ta thương ta nhớ
Nơi hôm nào Lang và Bian gặp gỡ
Để sinh thành Đà Lạt hôm nay.

THU NGUYỆT

Thông

*Mọi người cứ bảo thông reo
Biết đâu có lúc thông kêu vì buồn !*

*Gió hiền, gió dữ muôn phương
Mượn thông vẽ những con đường
bâng quơ
Không hờn trách dấu vu vơ
Rộng dang tay lá thông chờ gió qua
Hết lòng trái cũng hình hoa
Khô đi rồi vẫn để mà tặng nhau
Cây thẳng, lá thẳng vươn cao
Thông reo vì biết trước sau
khóc cười...*

*Kiếp sau nếu chẳng làm người
Xin làm cây hiểu lẽ đời như thông.*

TRẦN HỮU NGHIÊM

Chiều mưa trên đồi thông

Những người tình huyền thoại
Thăm thì trên đồi thông
Họ thương nhau đến độ
Dìu nhau vào vô cùng

Một chiều như cổ tích
Tôi đi nghe lòng mình
Một cơn mưa ập đến
Phủ mờ ảo rừng thông

Em bên bờ hư thực
Như là mây xa gần
Những cuộc tình rất đẹp
Chớp lòa trên không trung.

PHAN THỊ THANH NHÀN

Đà Lạt thoáng qua

Hàng cây đứng che dù trên phố
Hoa bên đường rực rỡ chào tôi
Thảm cỏ mượt như làn rêu mượt
Ngôi nhà xinh nấp bóng thông tươi

Em gái nhỏ che dù dạo phố
Bước đi êm như lướt trên đường
Thành phố đẹp như tranh cổ tích
Mùa thu về phủ nhẹ màu sương

Tôi chỉ mới ghé thăm Đà Lạt
Mà mến yêu như thể đã thân quen
Thành phố cao nguyên ảo mờ
thanh khiết
Suốt đời mình không thể nào quên.

100 - *Thơ trong Đà Lạt*

Ý NHI

Cùng hoa quỳ

Còn lưu lại trong vòm cây mùa cũ

Một bông hoa vàng

Như ánh nhìn

Còn chờ đợi một ánh nhìn

Như lời nhắn gửi

Còn chờ đợi

Một lòng đón nhận

Dẫu trề muộn
Cuối cùng
Ta đã đến
Ởi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu
Xin nhận về
Hồn ngân nga reo
Hồn phơi lá mở
Xanh ngây chiều
Hồn tuôn thác trắng
Lưng chừng núi
Hỡi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu.

NGUYỄN GIA NÙNG

Đến Đà Lạt nhớ Yersin

*Phút chàng trai đến từ trời Âu
òà lên mừng vui khi tìm ra Đà Lạt
Nàng tiên ngủ trong rừng chợt tỉnh
giác mơ xanh*

*Hơn thế kỷ qua rồi
nhà bác học đã trở về với cội
trường sinh*

*Để lại Đà Lạt mộng mơ mỗi ngày
thêm trẻ lại*

*Đà Lạt ơi có phải
nơi đất và người gặp gỡ ở tầm cao*

*Nên cả đất và người đều đẹp dễ
xiết bao
Hoa của đất, hoa tình người nở rộ*

*Đà Lạt với tôi đâu phải là quê hương
xứ sở
Nhưng đến với Người tôi biết
sống đẹp hơn*

*Có một tình yêu, tầm nhìn Yersin
Luôn thao thức, trở trần cùng Đà Lạt.*

NGUYỄN TẤN ON

Khúc hát người đánh cá

Sáng tinh mơ cha đi đánh cá
Hồ Xuân Hương sương đặc quánh
mùa thu

Con ở nhà chờ cha quăng lưới
Mẻ đầu tiên cha vớt đám sương mù

Ở đâu về... mà nghe thu xào xạc
Lục bình trôi lững lững cộng rong rêu
Phía đôi Cù cây bạch đàn đứng lác
Bên rừng thông gió lạnh lẽ ru tình

Cha kéo lưới vướng cành phượng tím
Hồ lặng yên con bói cá mỗi mồn
Lá soi mặt hồ những lông đèn
tháng tám
Vớt mặt trời đỏ rực cho con.

NGUYỄN NGỌC PHÚ

Một ngày Đà Lạt

Sáng, se se nhuốm hơi Thu
Trưa, âm ảm nắng như vừa Hạ sang
Chiều, Xuân e ấp hoa vàng
Tối, Đông lành lạnh mơ màng
bóng thông...

Tay ôm Đà Lạt một vòng
Vẫn không khép trọn tận cùng mộng mơ
Một ngày Đà Lạt xòe ô
Sáng. Trưa. Chiều. Tối. Và mưa... và mình

NGUYỄN MINH PHÚC

Đà Lạt

*Tôi trở về thành phố chiều nay
Qua lối cũ nghe rừng thông xào xạc
Bình dị trong tôi khoảng trời Đà Lạt
Những buồn vui trần trở đời thường*

*Đà Lạt đi về trong nắng trong sương
Mẹ gánh những mùa rau ra chợ
Đà Lạt chuyên cần bàn tay người thợ
Cha đổ mồ hôi gắng sức mỗi ngày*

*Đà Lạt em về áo trắng bay bay
Rực nắng hàng thông con đường đại học
Đà Lạt trong tôi áo cơm khó nhọc
Mà tình yêu đắm đuối vô bờ...*

*Đà Lạt xao lòng qua những trang thơ
Cháy đỏ Hồng hoa, Dã quỳ vàng rực
Và với tôi một điều rất thực
Đà Lạt dịu hiền như mẹ, như em.*

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Rèm nước hai màu

*Thác Ponguar mang tình yêu xứ núi
Nước buông rèm tung bọt trắng xòe hoa
Những chuyện tình đã đi vào nỗi nhớ
Tiếng thác reo rạo rức lúc chiều tà*

*Ta ngẩn ngơ đi giữa rừng già
Một thoáng suy tư, dạt về nơi hẹn cũ
Thì vẫn biết khi lữ về giận dữ
Cuốn trôi đi bao ấp ủ lòng sâu
Riêng ngọn thác Ponguar vẫn gìn giữ
cho nhau
Một rèm nước hai màu, in giải mờ -
giải tỏ
Một bản tình ca, một dòng suối nhỏ
Tình khô !*

*Tôi gửi nửa hồn về một chốn xa xôi
Nửa còn lại chẳng chia cho ai nữa
Ngàn tia nước vẫn nô đùa vô tư quá !
Trút sạch bụi bốn mùa
Tôi nép mình bên chân thác Ponguar !*

THẢO PHƯƠNG

Đà Lạt tím

*Thông đổ bóng trên đồi im phắc
mây theo mây thờ thần vắt ngang hồ*

*Chiều run rẩy bằng lăng tím nhợt
lục lạc rung trong vó ngựa khô*

*Người ở lại mùa mai vàng óng ả
ta tìm ta nơi se lạnh cuối trời*

*Nghe sương nặng trên làn mi trĩu mỗi
nghe bàng hoàng giọt nắng tàn rơi*

*Đà Lạt tím khi chiều sập xuống
tiếng chuông chùa dừng đỉnh
trong sương...*

NGUYỄN VĂN PHƯƠNG

Huyền ảo

Huyền ảo sương

Huyền ảo thơ

Hồn ta huyền ảo bên bờ tóc em

Tóc em - Từng sợi khói mềm

Bay trong cõi mộng êm đêm đêm nay

Hồ Xuân Hương - bầu rượu đầy

Tỏa men trắng khiến anh say bao giờ

Huyền ảo sương

Huyền ảo thơ

Tình ta huyền ảo giăng tơ khắp đời.

110 - Thơ trong Đà Lạt

VŨ QUÂN PHƯƠNG

Thơ mơ Đà Lạt

Những dãy phố có thể bừng dưới nắng
Có thể mơ trong lãng đăng sương bay
Tiếng rì rào ta nghe có thể là tiếng thác
Có thể là tiếng gió trên cây

Có thể hạ - giữa trời trưa nắng sáng
Có thể thu - khi chiều lạnh heo may
Có thể lạc vào trong phố
Và người đi cùng với phấn thông bay

*Người ta gặp bên đường có thể là cô gái
Suốt mười năm đánh giấc ở nơi này
Có thể người làm vườn
 đẫm hương mộc thảo
Có thể một bác tiểu tiếng búa lẩn
 trong mây
Cả thành phố mờ sương, đẹp như
 trong cổ tích
Hạnh phúc dựng đầy trong tay,
 ta đến vẫn không ngờ
Em có thể là em suốt đời anh chẳng gặp
Bàn tay nhỏ anh cầm có thể vẫn
 trong mơ.*

112 - *Thơ trong Đà Lạt*

NGUYỄN MẬU PHÁP

Đà Lạt - Sương

*Em đến từ đâu giữa bóng đêm
Ngu ngơ theo gió tạc cung thêm
Lung linh tỏa sáng muôn màu bích
Hoa cỏ say nồng giấc ngủ êm...*

*Em đến từ đâu trong bóng trăng
Đưa ta phiêu gót lạc cung hằng
Ngân nga tiếng sáo quên trần tục
Quên đường về, quên mộng sâu giăng...*

*Em đến từ đâu trong giấc hoang
Đong đưa nhịp thở nhuộm cung đàn
Du dương ngân khúc tình tơ mộng
Bàng hoàng lay động ánh trăng tan...*

*Em đến vùi say trong khói mơ
Mong manh dáng ngọc phủ trăng mờ
Đừng đi em nhé đêm Đà Lạt !
Cho kẻ say tình vện ý thơ...*

*Em đến từ đâu, đến từ đâu ?
Đà Lạt trời khuya vạn sắc màu
Lữ khách thần thờ trong sương khói
Nghe tình non nước mãi yêu nhau !*

NGUYỄN DƯƠNG QUANG

Chiều trên hồ Tuyền Lâm

Một chiếc thuyền con thả bênh bồng
lan man sóng gợn nước hồ trong
nắng vàng thấm đượm làn sương nhạt
tiếng chiều rơi lặng suốt mênh mông

Đỉnh núi mờ in một nét chùa
mây mãi mê về bến non thưa
biết ai người giữa rừng thông ấy
niềm thiên thu gọi cõi nào xưa ?

Một luồng mê đắm mãi khôn nguôi
sương khói thơm lan dịu đất trời
hồ vắng quanh co thuyền vô định
lòng quên ngày tháng nước quên trôi

Cánh chim chìm khuất vào thăm thăm
cỏ cây mờ nhạt bóng hoàng hôn
chưa neo bờ Trúc Lâm Thiền Viện
hồn đã nghe đầy một chữ Không.

HUỲNH VĂN QUỐC

Thức dậy hoa đào

Ôi những cành cây trụi lá
Mùa đông thui thủi anh đào
Đứng chịu một trời gió rét
Xuân về bùng nổ như sao

Em thấp sắc hồng trên phố
Ngày lên, ửng đỏ chân trời
Bình minh ấm từng hơi thở
Tóc ai vương cánh hoa rơi

Những mùa Nô-en buốt giá
Đào chưa lỗi hẹn bao giờ
Xôn xao khắp trời hoa nở
Sáng bùng lên những ý thơ

Có một người con xa xứ
Ngày xuân đơm mấy cành đào
Chợt thấy lòng mình ấm lại
Quê nhà - bếp lửa chiều nao...

TRƯƠNG QUỲNH

Đà Lạt xanh

Tôi yêu thành phố có nhiều giọng nói
Người trăm quê hội lại một quê hương
Hoa trăm miền thấp sáng cao nguyên
Đường lên dốc tan dần sương giá
Tôi yêu thành phố không ồn ào, hối hả
Nhịp sống bình yên trong sáng nét
nhạc vui
Cho bài thơ buồn những năm tháng
xa xôi...
Không ám ảnh đôi thông hai mộ,
Không vương vất quanh mặt hồ
Than Thở !

*Bởi cuộc đời đã mở sang trang
Tiếng thác xa triền núi ngân vang
Nhà ai đó vương một làn khói ấm
Những biệt thự ửng hồng trong nắng,
Tiếng chim ca lạnh lót dưới lòng thung
Sương loãng dần ra cho rừng biếc
thêm xanh
Đường lên tới xe lượn vòng mây trắng*

*Đà Lạt xanh với thiên nhiên đậm thắm
Dang tay đón nhận mọi tấm lòng...
Dù ai chỉ đến một lần,
Cũng thấy đời mình mắc nợ...*

118 - Thơ trong Đà Lạt

BÙI ĐĂNG SINH

Đà Lạt mưa

Mưa rắc bụi tựa mưa phùn xứ Bắc
Nhưng không gọi ai đến bếp lửa hồng
Em bảo đó là mưa Đà Lạt
Rủ tình nhân đi giữa rừng thông

Thông cổ thụ xòe ô xanh biếc
Gió nhẹ rung không át tiếng thầm thì
Hoa Mi-mô-da vàng hơn ngày nắng
Cùng sợi mưa giăng mắc hạt lưu ly

Mặc ai đó đi xem Dinh Bảo Đại
Theo đường Hùng Vương ta tìm đến
bên hồ

Em xinh thế việc gì mà than thở
Thung lũng tình yêu đan díu cùng thơ

Hiếu Đà Lạt qua chiều mưa dịu lạnh
Thác Cam-Ly vẫn hát cung trầm
Thông, hoa và thơ làm nên thành phố
Người và người đã hóa tri âm.

MỘNG SINH

Đà Lạt và em

Chẳng thể hình dung Đà Lạt không hoa,
Không mặt hồ trong in lòng thành phố
Mầu nắng dịu êm dát vàng thảm cỏ,
Những lối mòn uốn lượn giữa rừng thông
Phố nhỏ nghiêng theo dốc núi chập chùng
Đêm tĩnh lặng trăng soi vào nỗi nhớ,
Chợt đến chợt đi chút buồn vô cớ
Khi chuông chùa vọng lại dưới trời đêm...

Chẳng thể hình dung Đà Lạt vắng em
Dáng cần mẫn trên vườn rau xanh mướt,
Thon thả ngón tay nâng cần rượu ngọt,
Tóc mây dài lấp lóa buổi hoàng hôn...
Đời có em thêm thanh thản tâm hồn
Lòng ấm lại sau mùa mưa giá lạnh,
Hoa quỳ nở một góc trời óng ánh
Bên sắc hoa tươi tắn giọng em cười !

Tôi vẫn tin, dấu biến động dòng đời
Đà Lạt có hoa và em mãi mãi !

120 - *Thơ trong Đà Lạt*

TẠ VĂN SỸ

Gửi Đà Lạt

Một mình tôi giữa trời sương
Lắng nghe Đà Lạt thấm buồn qua vai

Tôi tìm ai tôi đợi ai
Mà hoa vàng cứ thoảng hoài hương thơm

Em mờ mờ như là sương
Tôi như thông đứng buồn buồn
trong mưa

Về thôi, dốc vắng đường thưa
Cám ơn Đà Lạt thấm vừa vai khuya...

CAO XUÂN SƠN

Đà Lạt

*Lệ than thở đọng thành hồ ?
thông xanh hay những mong chờ lẻ loi ?
hiu hiu lạnh cũng gai người
lạnh từ ai lạnh sang tôi... lạnh tràn ?*

*Mềm lòng trái bắp nướng than
chiều chưa chi đã sương lan lũng đồi
chợ “Âm phủ” bếp lửa cời
rì rầm đêm thoảng bên tôi rì rầm...*

*Mừng se sẽ, sâu nín câm
thầm duyên Đà Lạt trăm năm gọi mời
đơn côi nào gặp đơn côi
thành ra trắng xóa nụ cười thác Prenn?*

NGUYỄN TRỌNG TẠO

Thành phố thấp thoáng

Thành phố thấp thoáng trong lá thông
Trong lời buồn bài hát cũ
Thung lũng Ái ân, hồ Than Thở
Hoa vô tình thấp nắng dọc chiều đông

*Tôi về đây đã qua tuổi chiến trường
 Câu hát khác xưa, khác xưa rồi ánh mắt
 Sương, chẳng còn giăng đục*

ngày chủ nhật
Đáng người đi gồng gánh bước cần lao

*Đèn dịu dàng một thoáng tình yêu
Trăng khiêm tốn viền quanh mái núi
Trai gái gọi nhau gánh lá che*

sương muối

Cà chua đang đậu quả phía ngoài ô

Tưởng gặp nhau rồi mà đã gặp nhau đâu
Thơ bè bạn đến giữa lòng bất chợt
Trước cửa nhà ai nguệch ngoạc
dòng chữ viết
- Em mang hạt rau lên đơn vị kịp
gieo mùa....

*Có gì xốn xang như một mối hẹn hò
Hoa đừng quên nhau mở cánh khuya
bỏ ngõ
Chiếc ba lô bá vai như trẻ nhỏ
Giục tôi về nơi ấy - hướng em đi*

*Chẳng dừng lâu thành phố có trách gì
Nhiều vội vã, bao điều chưa kịp nói
Sau lá thông câu hát rừng bồi hồi
Thành phố còn thấp thoáng suốt đời tôi !...*

TÚY TÂM

Một chiều Đà Lạt

Dặm đèo về phố mù sương
Đang trong chốn thực mà dường
chiêm bao

Đường cung hạ thấp, vờn cao
Hoa vãn uốn lượn đẹp bao mái đôi
Bạc thêm trầm mặc - lá rơi ...!
Vó câu gõ nhịp vô hồi thung xa

Đôi Cù nép giữa thành hoa
Ôm đàn thông hát ngân nga điệu rừng
Mơ hồ trắng lặn hồ Xuân
Chuông trầm tư đổ, mấy tầng thời gian
Mây choàng tím dải Lang Bian
Nhớ ai gió cũng chín vàng mùa thương.

Tôi về lúc phố đầy sương
Tìm người xưa lạc cuối vườn... người xưa.

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Lang Bian

tình yêu và nỗi nhớ

*Em ngắm trời xanh trong mắt anh
Từ đỉnh Lang Bian hùng vĩ
Nơi bốn bề mây trắng bông bênh
Lang Bian tình khô trước bình minh
Thành phố trăm năm rất trẻ
Nơi có ngàn bông hồng nở hé
Mimosa vàng gọi mùa thu sang*

*Đôi lại đôi cỏ xanh mơn man
Con đường dốc, tháng giêng anh đào nở
Tình yêu không lời
Cánh phượng tím bâng khuâng
Từng đàn én ríu ran tìm tổ ấm
Nơi em ngẩn ngơ say trời thắm và anh*

*Lớp lớp mái nhà hồng tươi gương mặt
Nhà ai vừa dựng giữa tầng cao
Nơi bạt ngàn thông xanh dập dềnh
mây trắng*

126 - *Thơ trong Đà Lạt*

Đà Lạt bùng lên giọt nắng long lanh
Cho tóc em dài thướt tha chiều ấy
Nơi ta gửi lòng theo sóng hồ xanh

Chiều dần buông
Từng làn sương mỏng
Thành phố về đêm lấp lánh sao trời
Em ngắm từng chùm sao - phương anh
Vội nhớ những ngày xa vắng
Ngọn gió qua đây hương cỏ ngào ngạt
Nơi ta đuổi mắt vùng Lang Bian bát ngát
“Lăng quả thông” rơi... rơi...

Lang Bian !

Lang Bian ! Âm hưởng ngân vang
Như suối reo, sông nguồn cùng hát
Như trăng sà xuống tắm cùng em
cô gái K'Ho bên thác

Tự thuở nào vẫn nét đơn sơ
Anh sẵn sẵn, em lên nương, dệt vải
Lửa bập bùng nhịp đập của thời gian
Tất cả từ ngọn nguồn Lang Bian
Cho cuộc đời xanh
Hạt gạo thơm hương đất
Em ngắm trời sao trong mắt anh
Và những sắc hoa rắc trên thành phố.

NGÔ TÚ

Đà Lạt nhớ Huế

Cam Ly suối thả nhạc tình
Nao nao điệu cũ nam bình nam ai
Đà Lạt sương lạnh tháng ngày
Nhớ rêu thành cổ phủ dày bấy năm
Đôi thông lạnh mảnh trăng rằm
Nhớ xưa thành nội rộn ràng phượng bay
Phố núi cao, trở hoa đầy
Mơ xưa áo tím bay bay trên cầu
Đi bên hồ lạnh chợ Lầu
Thương ai đội nắng ruộng sâu quê nhà
Nơi đây đôi núi đầy hoa
Huế mình nước lụt mưa sa trắng đồng
Tin vào bão dữ miền Trung
Trời cao nguyên cũng mịt mù
mưa mưa.

TRẦN NGỌC TUẤN

Đêm

Đêm
Quỳnh
Ngậm nắng
Bừng sương

Đêm
Trăng lơ lửng
Sao vương ánh vàng

Đêm
Cuồng
Vó dục
Bờm ngang

Đêm
Chữ thấp lửa
Lõe trang
Bập bùng.

NGUYỄN VŨ TIÊM

*Tiên cảm ở
thung lũng Tình yêu*

Sẽ có một người từ trong thơ đi ra
để sóng bước cùng anh trên Trái Đất
điều khó nói có cỏ xanh nói giúp
mượn trăng non làm quà tặng ban đầu.

Gió len lõi trốn tìm, sương hờn mát
mimôsa chúm chim cặp môi lành
cất giữ hộ cái điều không nói hết
là tháng năm thủ thỉ tiếng thông ngàn.

Theo chim hót đến đây chùng cũng mỗi
ta tựa lưng nơi lãng đãng mây trời
bồng phảng phất trong tay mà khó với
một làn hương hóa thạch tự xa vời...

LA VĂN TUÂN

Đà Lạt

*Đường vào thành phố mù sương
Mây trườn lên dốc xe trườn lên mây
Chiều nghiêng đổ bóng thông gầy
Bâng quơ lạnh ngọt giấu ngày nắng xuôi*

*Sóng Xuân Hương vỗ lòng tôi
Con thiên nga trắng nhẹ bơi trong buồn
Màu tím tím, màu hoàng hôn
Ai giăng trên lớp khói sương mờ mờ*

*Êm như thơ, nhẹ như tơ
Trên con đường dốc quanh co em ngồi
Nâng tay che nửa nụ cười
Nâng mây hờ hững che đôi má hồng*

*Tôi nghe thấy giữa thình không
Êm êm tiếng hát hòa cùng mộng mênh
Và nhành suối nhỏ uốn mình
Thành dòng thác kể chuyện tình xa xưa.*

HOÀNG PHỦ NGỌC TƯỜNG

*Một chút sương mù
trên bàn tay*

*Bỏ quên đôi cánh trên trời
Em về mặt đất làm loài phù du
Tưởng cho ta cả thiên thu
Hóa ra một chút sương mù trên tay*

*Người đi ta ở phương này
Phố cao trời rộng nhớ ngày lang thang
Sáng trưng mây dậm hoa vàng
Ngẩn ngơ màu áo nữ hoàng năm xưa*

*Hương thông nồng ấm sau mưa
Tìm đâu màu tóc ngày chưa biết người
Em giờ ở tận bên trời
Sao ta nghe vọng tiếng cười trong cây*

*Người còn dấu bóng quanh đây
Cỏ ven hồ dấu gót giày đi qua
Giấu vai sau ngực thiên nga
Màu môi thắm dấu trong hoa anh đào*

*Ngậm ngùi ta hỏi non cao
Trần gian ơi ! về phương nào hoa bay ?
Cho ta tìm lại một ngày
Một bông hồng nở trên tay một người*

*Em dù khát vọng không nguôi
Dấu ta thôi cũng mây trôi tuyết mù
Nửa chừng ngoảnh lại thiên thu
Người phù du - ta phù du với người.*

CAO XUÂN THÁI

Đà Lạt

*Con đường núi quanh co dẫn lên
cao, cao mãi. Đà Lạt hiện ra trầm
mặc ngàn thông. Mái ngói nhấp nhô,
tường vôi trắng xóa, ngọn gió cuối
đông lạnh buốt tê lòng...*

*Ai về đây cũng trở nên thánh
thiện, đều muốn sẻ chia, cũng muốn
dãi bày. Những mặt hồ khói sương,
sườn non cỏ biếc, những thác nước
như mơ và Lang Bian ngàn năm mây
trắng...*

Một ly rượu thôi cũng ấm áp bạn
bè, soi vào mắt nhau nhận ra niềm
say mê, rung cảm, Mimôza vàng ngõ
vắng. Tiếng dương cầm như giọt
trăng tan...

Ngọn đèn hắt sáng vào đêm, tôi đi
chợ Âm phủ cùng em, giữa náo nhiệt
phố phường, bàn tay ấm lửa đôi nồng
nàn riu rít. Biết sớm mai Đà Lạt ời
chia biệt, chùm hoa Kỳ Lân tím ngát
em cầm.

Xin đừng nói gì để tan vỡ trong
nhau, bước chậm chậm đến bình
minh Đà Lạt...

BẢO THANH

Đêm nghiêng

*Tuổi thơ tôi đầy ắp những quả đồi
Xanh thao thức đêm chong đèn*

đom đóm

*Trắng đầu sương tắm gội gió hè
Và trọn vẹn trượt dài con dốc nhỏ.*

Tôi lớn lên

*Giữa lòng phố cùng dịu dàng thay đổi
Cũng chớm buồn theo gót cuộc đời tôi
Đêm nghiêng ngã trái thông về mái cũ
Lịm chết một lần hương, trót dại
*rêu phong.**

*Đà Lạt nở sớm khi nụ còn e ấp
Những đường cong vội cắt giữa khát thèm
Chiều lặng tĩnh hồ như tròng mắt
Đăm đăm trời mây vắt kiệt u mê*

*Viên sỏi trắng trần truồng lẫn lóc
Trốn vào anh đậm tê cóng thịt da
Máu ngừng chảy hồn trở về hành khát
Thánh thiện bụi trần đắp đổi
tiếng chuông*

*Chút buồn em rơi vội chốn đa tình
Nghe vật vã toi bời trong thác đổ
Nghe da diết cơn mưa dài không
sủng ưỡt
Nghe nặng lòng thoi thóp
cánh thông bay.*

VŨ DUY THÔNG

Đà Lạt

*Tôi đến đây và bỗng sống sờ
Trước thành phố bình yên trầm mặc
Tôi là kẻ bị rừng thông mê hoặc
Bị nước xanh dẫn dắt đến đại khờ
Bị đánh bẫy sau những làn sương mỏng
Bị yếu mềm cũng những đợt non tơ*

*Trưa đầy ư ? buổi sớm đầy ư ?
Nắng dịu nhẹ như không thực nữa
Nước thành mây và mây thành nước rõ*

Rặng tầm xuân chống chênh cả hai mùa
Con sóc chuyền - thung lũng vô tư
Ở đây được quên, ở đây được nhớ
Thật có lỗi nếu không ghì hơi thở
Im ắng tốt cùng đến thoáng lạnh trên da

Phong lan thảo trước thềm, ra hoa
trước ngõ
Hoa hào phóng như lúc nào cũng nở
Đà Lạt ơi, vẫy chào
Xin gửi lòng tôi muôn tiếc nhớ.

PHONG THU

Đà Lạt sương

Sương nào mà chẳng là sương,
Riêng sương Đà Lạt vấn vương vô cùng.
Sương xanh, sương trắng, sương hồng
Sương lan, sương tỏa, sương bông
bênh rơi...

Nao nao lòng lấm, sương ơi !
Ai đi, ai đứng, ai ngồi trong sương ?...

TRẦN NHẬT THU

Anh lên Đà Lạt

*Anh lên gặp mùa mưa
Mimosa đang ngủ
Biết rồi không hỏi nữa
Sao lòng cứ băng khuâng*

*Thành phố lẫn trong sương
Như bức tranh thủy mặc
Cổ xưa và tha thiết
Là Đà Lạt đó em*

*Cánh hàng hoa bên đường
Má hồng soi lên gương
Tiếng cười tan phố vắng
Đủ cho vừa nhớ thương*

142 - *Thơ trong Đà Lạt*

*Thành phố đưa anh lên
Bằng đường hồ Than Thở
Lối Thung lũng Tình yêu
Bằng gì không nhớ nữa*

*Uống một cốc rượu dâu
Ngắm hồng vàng Đà Lạt
Xôn xao hoa tím hát
Hoa ơi, đừng quên tôi*

*Thành phố bao năm trôi
Nụ cười và nước mắt
Người đi đã trở về
Yêu thương từng gương mặt*

*Theo một gánh rau xanh
Anh nhập vào phố chợ
Biết em vừa qua đó
Giữa nông nản người chen...*

HOÀNG VŨ THUẬT

Mưa qua mặt trời

Những giọt mưa như lửa
Đổ bất ngờ xuống dãy phố lửa thừa
Chẳng cần trú chân, chẳng cần áo mũ
Em đừng lo chốc lát mưa qua

Anh muốn tắm trong cơn mưa ấy
Cho tan đi lạnh giá, ưu phiền
Hồ Than Thở sẽ thôi gầy héo
Đồi thông non rồi cao vút thêm

Mưa xấp mặt trời trần, rất bỏng
Ai mơ màng dưới tán những chiếc ô ?
Ai phấp phồng dưới hiên nhà sũng nước?
Ta cháy bùng trong ngọn lửa mưa.

ĐINH THỊ NHƯ THÚY

Không là ngày cũ

Và Đà Lạt đón người về muộn.
Những thông xanh bọt bọt trong chiều.
Em lắng nghe,
sự trống trơn trong lồng ngực của mình.
Biết ngày đã khác.

Và bùa mê sương mây Đà Lạt.
Và kiêu kỳ,
Và gió,
Và hoa.

Em nếm trải sự dịu êm,
từ mi mắt gái ngủ của những ngọn đồi.
Biết vẫn không là ngày cũ.

Biết đã không là ngày cũ
Em đi dọc con đường đêm,
hái đầy tay những bông hoa ảo giác.
Đà Lạt liêu xiêu buồn mất ngựa.
Lóc cóc hoài...
Mưa giăng.

Hỡi những cánh chuồn bay thấp.
Đà Lạt và em đã ướt đầm rồi.

ĐÀO HỮU THỨC

Đà Lạt tháng giêng

Tháng giêng cỏ non vừa độ
Nắng lên, gập bước chân người
Chợt sáng như theo gót đỏ
Nụ hoa vàng sắc xuân vui

Tháng giêng mặt hồ lặng sóng
Làm gương soi cả đất trời
Nắng buổi chiều, sương buổi sáng
Hồ soi những bước rong chơi

Tháng giêng Anh Đào nở rộ
Chỉ một lần cho mùa xuân
Nhụy chiếc, hoa đơn, cánh mỏng
Vì ta hoa nở hết lòng

Tháng giêng phố là phố cũ
Nhàn du bước dốc, bước đồi
Nhìn, lối vương vào ai đó
Mùa xuân dễ hái nụ cười.

LÂM TUYỀN TÌNH

Là xuân

Thư em tháng bảy
nét nhòa mưa ngâu
dấu Ngừu Lang hay anh cũng vậy
không đọc được đâu...
bên sông Ngân - Ô Thước tựa thân cầu
ngăn cách tình riêng, tình chung
đất nước
máu đổ, xương rơi
hai mươi năm mới được
mùa xuân Bảy lăm !

Mùa xuân, ời mùa xuân
sức nức hương hoa Đà Lạt
trai gái yêu nhau trao hoa vàng
hoa bạc
anh bồi hồi... hái lá tặng em
(lá đại ngàn xanh biếc cao nguyên
nơi anh sống - nơi em chưa đến
hồng đất đỏ buồn vui bao chuyện
ngày về, anh kể em nghe...)

Nắng vàng ôm tán lá xanh che
lá trạng nguyên nâng mặt trời rực đỏ
lá vạn niên thanh xanh trong thương nhớ
lá sống đời đầy chất chất vị chua
lá trung quân đội lửa chiến trường xưa
lá búp tím ngọt ngon canh đồng đội
lá nguyệt trang rung rinh gió thổi
ngang dọc Trường Sơn giục bước
quân hành

Tuổi trẻ chúng mình đi qua chiến tranh
sống trọn hiến dâng, nửa đời còn lại
tha thiết trang thư, ơn người em gái
cho đầu mùa chín mộng tình xuân
oi những mùa xuân băng khuâng
và lâng lâng bao niềm vui mới
giữa đêm xanh đôi lần chợt hỏi :

- Đà Lạt ngàn hoa
nhớ thương nhiều năm tháng chia xa
sao đem về chiếc lá ?

(phải chăng, chọn màu sắc lạ
của riêng Thành - phố - lưng - trời !)

Em ơi !

Xuân tặng riêng em
chiếc lá sống đời !

XUÂN TRÀNG

Hoa ngày thường Đà Lạt

Nắng từ trên trời tỏa xuống
Hay từ mặt đất dâng lên
Đà Lạt mùa hoa quỳ nở
Dường như sáng cả trong đêm

Em ở Ngọc Hà, Nhật Tân, Quảng Bá
Đến cao nguyên say đắm, ngỡ ngàng
Mai trở về Thủ đô Hà Nội
Có mang theo một đóa quỳ vàng ?

Một nhành quỳ, một chùm ngũ sắc
Một búp Tường vi phảng phất đưa hương
Những nụ hoa - nụ cười Đà Lạt
Đủ cho em vui suốt dặm đường.

TRẦN NGỌC TRÁC

Zua đèo

Xe qua
lấp lóa lưng đèo
Mây buồn
rong ruổi
trong chiều hoàng hôn
Nôn nao
lòng dạ
bồn chồn
Đèo mây hun hút
con đường vắng hoe
Tiếng chim
hòa lẫn tiếng xe

Khói bươn bươn chuôi
sau xe trắng ngần
Mây bay
lơ lửng
mờ sương
Thoát trông
chiều tím hoàng hôn
đượm buồn
Em đi
xe vút
khôn chừng
Trái tim ở lại
cuối đường
trông theo
Xe qua
lấp lóa lưng đèo...

VƯƠNG TRỌNG

Viết bên mộ Yersin

*Bao thứ cây ôm ấp nơi này
Vẫn thấy thiếu cảnh cao su tỏa mát
Nhiều loài hoa theo người viếng
hàng ngày
Vẫn ao ước một bông hồng Đà Lạt
Hết đại dịch rồi, đất nở hoa*

*Ông di chúc nằm lại đôi Diên Khánh
Nghĩa là khói hương thấu cõi tâm linh
Nghĩa là tiếng cười trẻ con đất Việt
Cho ông vui ý nghĩa cuộc đời mình.*

*Khi thất vọng thế giới nhiều bóng tối
Cái ác hiện hình khủng bố, chiến tranh
Tiềm thức mở một vùng ánh sáng
Tôi gọi tên người : Y - ÉC - SANH !*

LÊ ĐÌNH TRỌNG

Mùa xuân qua vườn

Có phải em vừa gội tóc
Bằng trắng non, trầm kết, hoa rừng
Có phải em vừa đón gió
Cài niềm vui trên ngực áo anh ?

Vườn anh đó, cỏ rào thưa mấy lớp
Có vầng trăng khi tỏ, khi mờ
Có dây leo mọc lên từ nôi nhớ
Có nàng thơ trong cánh cửa khép hờ.

Nhà anh đó, lưng chừng phố núi
Có đàn thông gieo những nốt trầm
Có sương đậm vượt cong mái phố
Có nỗi buồn ngày xưa xa xăm

Em cứ đến, và lòng anh mở cửa
Vườn tình yêu không có lối đi vòng
Em cứ đến như mùa xuân mới mẻ
Giữa một ngày trời Đà Lạt rất trong.

TRƯƠNG TRỐ

Đà Lạt bốn mùa

*Anh có nghe em hát
Những chiều mưa bay bay
Ôi đất trời Đà Lạt
Anh say lòng anh say*

*Đà Lạt đã vào xuân
Hoa đào khoe sắc hương
Bầu trời xanh xanh biếc
Anh thương lòng anh thương*

*Đà Lạt đã vào hè
Mưa giăng giăng cửa sổ
Bao nỗi niềm nhung nhớ
Mưa rơi và mưa rơi*

*Đà Lạt đã vào thu
Có những đám mây mù
Trôi đi trôi đi mãi
Dáng thu và hồ thu*

*Đà Lạt đã vào đông
Hoa Quỳ ven rừng nở
Ngày khoe vàng nắng mới
Đêm lạnh buốt muôn trùng.*

TRẦN ANH THƯ

Dáng xuân

Anh chưa đến được Đạ Nhím
Nơi trái tim ánh sáng.
Có hề chi tâm hồn Cách mạng.
Bắt đầu hôm nay -

có cả mai sau

Quê hương em
Trăm vẻ đẹp trăm màu.

Anh đã đến với hồ Than Thở.
Thung lũng Tình yêu, và -
núi Ái Ân.

Chẳng gặp đâu một vị thiên thần.
Mà chỉ gặp tâm hồn người thợ.
Xây quê hương, đất nước, con người.
Đẹp vô cùng lứa tuổi đôi mươi !

...Ôi xứ sở bốn mùa hoa lá.
Của la - ghim và của villa.
Đà Lạt, dáng xuân -
muôn vạn bài ca.

ĐÀM CHU VĂN

Đà Lạt

Mảnh gương trời rơi xuống
 hồ Xuân Hương
rơi xuống lòng ta động ánh buồn

Thông nghìn vạn thửa xanh ngăn ngắt
hoa cỏ tràn mùa, xuân ngơ ngác

Bông thương cho liễu hôn se se
Than Thở mà chi mây lạc hồ

Nuộm nượp người lên mua rét mướt
Người về trong ta còn Đà Lạt

Trong ta còn thác không trò chơi
bao thác cùng ta băng trong đời.

BẰNG VIỆT

*Buổi chiều,
sương bay trên Đà Lạt*

*Chiều dâng bình yên, mù sương bay
Núi lơ lửng trên bầu trời thẳm
Một màu hoa vàng thắm
Chưa hề phai sau mưa*

*Sương bay, sương bay như thể bao giờ ?
Sức nhớ trạm quân y trên đường
biên giới,
Cả tháng sương bay và suốt mùa bom dội
Một khúc hát bập bùng như lửa bếp
qua đêm.*

(Tôi chưa bao giờ nhìn rõ mặt em
Rừng thâm lá, sương mù dày đặc quá
Cầm bát cháo em đưa, cơn sốt
còn hành hạ.
Tai chỉ âm vang tiếng hát bập bùng...)

Sương bay, sương bay, thành phố đẹp
lạ lòng,
Tôi chưa có vui buồn gì ở đây !
Chiều rét mướt, dáng người đi như chạy
Dốc dốc theo đồi, khuất nẻo,
lượn miên man.

Bàng hoàng chưa ? ... Ai bắt nhịp,
râm ran,
Tiếng trong trẻo : Dàn đồng ca em gái
Vẫn khúc hát của Trường Sơn xa ngái
Khúc hát bập bùng như lửa bấp
qua đêm !

*Không thể nào nhìn rõ mặt các em !
Trời lạnh quá, nhà nhà đều kín cửa
Mà khúc hát đơn sơ, suốt đời
như đốm lửa
Sưởi ấm lòng khi bốn phía sương bay...*

*Hy vọng nuôi qua thời chiến đấu, về đây.
Cả thành phố chưa quen chợ
nổi cùng tâm sự
Và khúc hát băng quơ, tự cánh rừng
xưa cũ,
Lại dâng đầy hương sắc buổi chiều nay...*

NGUYỄN VINH

Nhớ Tà Nung

*Ra trường 20 tuổi
Nhiệt tình, sôi nổi
Tôi vào Tà Nung
Đêm
Bên ánh lửa bập bùng
Anh Chil Long dạy nói tiếng dân tộc
Thứ bảy !
Nhớ nhà
Bật khóc !
Thứ hai
Vui vẻ đến trường.
Học trò thương
Thập thò tặng cô củ sắn*

Chất phác, đơn sơ mà tình nghĩa nặng
Nặng hơn cái chữ cô truyền.
Giọng K'Sen thánh thót đêm đêm
Ấm vách nửa đan thưa trắng dọi
Hiệp có điều gì muối nói
Ngập ngừng tựa cửa dòm sang.
Không vào ăn cưới Ha Yang
Đứa học trò dối cô khi cô vào muộn
Bảo lấy chồng, Rì, Rờng kêu chưa muồn
Bây giờ đã "bắt chồng" chưa ?
Nhớ những chiều mưa
Dì Lường gọi qua lấy bắp
Sợ cô giáo buồn giấu mặt
Gối hoen giọt lệ nhớ nhà...

PHẠM VINH

Bên em phố núi

Đi bên em giữa phố núi chiều nay
Lòng rung cảm một tình yêu mới mẻ
Có phải gió vừa chợt lên khe kẽ
Có phải mây vừa chợt thoáng bay qua

Ôi Xuân Hương đôi bờ liễu thướt tha
Buông dìu dặt ru hồn xanh phố núi
Đôi Cù mìn như ngực trần mong đợi
Nụ hôn ai bất chợt đến ngọt ngào.

Phố núi chìm trong âm hưởng dạt dào
Anh ngỡ cả một mùa xuân đang lại
Sương mỏng mảnh khăn trao rừng Ân ái
Hoa dịu dàng môi hẹn lũng Tình yêu

Lang Bian mây trắng hết phiêu diêu
Ôi có phải nỗi buồn xưa đã dứt
Lòng rất mộng mà niềm vui rất thực
Đám cưới nào về phía tiếng chuông ngân.

DIỆP VY

Nét riêng Đà Lạt

Đêm Đà Lạt
Hàng thông thêm thiếp ngủ
Mặt hồ im
Loang rộng ánh trăng xa
Đây cô gái trầm tư
Đà Lạt hiền
Đằm ngọt sương đêm
Con dốc vắng
Khua vang nhạc ngựa
Quán cà phê
Thao thức đợi chờ ai
Hương trà thơm
Ấm lòng lữ khách
Thành phố trẻ
Trăm mười năm rục rở
Một nét riêng
Đẹp mãi
Trong thơ...

PHẠM VŨ

Thành phố lạc vào cổ tích

Thành phố này ngỡ không có thật
Đến lần đầu như lạc vào cổ tích
Khói sương mờ che khuất lối đường lên
Đi trong mây tưởng lạc đến cõi tiên
Rừng thông dựng trên sườn dốc thẳng
Không thấy trời chỉ rừng xanh thăm thẳm
Vách đá cheo leo vọng tiếng thác đàn
Mùi nhựa thông thoang thoảng tỏa lan
Ta tắc ngуп trong làn sương mỏng
Một thoáng lạnh chạy dọc theo cột sống
Đưa ta vào cõi mộng của tâm linh
Tiếng chuông chùa cùng tiếng cầu kinh
Cứ ảo ảo vô hình, vô dạng...

*Đường mất hút dưới vực sâu đen thẳm
Bỗng hiện ra trong nắng ấm bất ngờ
Cứ như trò đuổi bắt lúc trẻ thơ
Khó bắt gặp và chẳng sờ thấy được !
Lên Đà Lạt để săn tìm điều ước
Của người xưa đánh cược với hôm nay
Giữa trưa hè trời lộng gió Heo may
Sương giăng mắc trắng đầy thung lũng
Đường uốn lượn như đi vào cõi mộng
Sườn đồi cao đánh võng với hàng cây
Hoa bay bay, kìa bướm cũng bay bay
Thành phố chợt hiện ngay trước mặt
Một vùng sáng lung linh giữa trời và đất
Đà Lạt ơi, em có thật đến không ngờ
Nước Hồ xanh ngơ ngẩn một Hồn thơ
Anh chết lặng giữa mơ và thực
Sẽ rất buồn nếu ta không đến được
Với sương mờ Đà Lạt chiều nay
Ngắm rừng thông cổ tích dưới trời mây.*

166 - *Thơ trong Đà Lạt*

Đà Lạt trong thơ
Thơ trong Đà Lạt

Chịu trách nhiệm xuất bản
TRẦN THĂNG

Biên tập :
PHẠM VŨ
PHẠM QUỐC CA
PHẠM QUANG TRUNG

Về bìa - Trình bày : SINH THỰC

Sửa bản in : LÊ THANH TRÀ
Hoàng hôn Đà Lạt (Ảnh bìa 1 và 4) : ĐOÀN NGUYỄN

Giấy phép xuất bản số : 61/GPXB ngày 10/11/2003
của Sở VH TT Lâm Đồng . In 500 cuốn (12 x 19 cm)
tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt. Nộp lưu chiều tháng 11/2003.

Đà Lạt trong thơ

Thơ trong Đà Lạt

(Tuyển 110 bài thơ 110 tác giả)